

N:o 72.

Ank. till Riksd. kansli den 6 maj 1902, kl. 12 midd.

Utlåtande, i anledning af Kongl. Maj:ts proposition angående beredande af förbättrade pensionsförmåner för vissa tjänstemän och betjente, hvilka i anledning af statens inköp af vestkustbanan öfvergått i statens jernvägars tjänst. (R. A.)

I en den 4 nästlidne april aflåten proposition (n:o 81) har Kongl. Maj:t, under åberopande af propositionen bilagdt utdrag af statsrådsprotokollet öfver civilärenden för samma dag, föreslagit Riksdagen

dels att å extra stat för år 1903 anvisa ett anslag af 141,500 kronor för beredande af delaktighet i enskilda jernvägarnes pensionskassa jemväl för inqvarteringsförmånen för de till vestkustbanan förut hörande, i statens jernvägars tjänst numera anstälde tjänstehafvare, som äro delaktiga i nämnda pensionskassa, med rätt för Kongl. Maj:t att låta förskottsvis under innevarande år af tillgängliga medel utanordna detta belopp;

dels att medgifva, att en hvar af omförmälde tjänstehafvare må, så framt beloppet af den pension, hvartill han vid afgang ur tjänsten blifver från enskilda jernvägarnes pensionskassa berättigad, understiger beloppet af

den pension, han skulle hafva erhållit, om han den 1 januari 1896 vunnit inträde i statens jernvägstrafiks pensionsinrättning, vid afskedstagandet ur statens jernvägars tjenst af trafikmedel erhålla *antingen* fyllnadspension till belopp, motsvarande skilnaden mellan sagda båda pensionsbelopp, under vilkor att till statens jernvägar af honom erläggas från och med den 1 juli 1902 ej mindre fyllnadsavgifter, motsvarande skilnaden mellan, å ena sidan, de årsavgifter, som enligt de för statens jernvägstrafiks pensionsanstalter fastställda reglementen skulle hafva ålegat honom med beräkning efter åldern den 1 januari 1896, och, å andra sidan, på honom belöpande årsavgifter till enskilda jernvägarnes pensionskassa, än äfven, i form af retroaktivavgifter, motsvarande fyllnadsavgifter för tiden från och med den 1 januari 1896 till den 1 juli 1902, *eller ock*, derest dessa fyllnadsavgifter helt eller delvis icke erläggas, sådan fyllnadspension med afdrag af det för tiden efter afskedstagandet beräknade årliga värdet af de icke infutna fyllnadsavgifterna;

dels ock att medgifva, att en hvar af i statsrådsprotokollet omförmälda, till vestkustbanan förut hörande, nu i statens jernvägars tjenst anställda 33 personer, hvilka icke tillhöra vare sig statens jernvägstrafiks pensionsinrättning eller enskilda jernvägarnes pensionskassa, må berättigas att vid afskedstagandet ur statens jernvägars tjenst af trafikmedel i pension uppbära ett årligt belopp, motsvarande skilnaden mellan, å ena sidan, det pensionsbelopp, han skulle hafva erhållit, om han den 1 januari 1896 vunnit delaktighet i statens jernvägstrafiks pensionsinrättning, och, å andra sidan, det för tiden efter afskedstagandet beräknade, årliga värdet af de avgifter, han i händelse af sådan delaktighet skolat under sin tjenstgöringstid i statens jernvägars tjenst hafva erlagt till pensionsinrättningen.

Åberopade statsrådsprotokollet innehåller följande anförande af statsrådet och chefen för civildepartementet:

»I skrifvelse den 14 maj 1900 har Riksdagen anhållit, att Kongl. Maj:t täcktes låta utreda, i hvad mån, på hvilket sätt och under hvilka vilkor åt den personal, som från vestkustbanan öfvergått i statens jernvägars tjenst, men ännu icke vunnit inträde i statens jernvägstrafiks pensionsanstalter, kunde beredas pension eller, beträffande delegare i enskilda jernvägarnes pensionskassa, förbättring i pensionsvilkoren, vid hvilken utredning torde böra tagas i betraktande alla på denna fråga inverkan omständigheter och särskildt tiden för nämnda personals inträde i statens tjenst, det bidrag, som staten för dess pensionering lemnade till enskilda jern-

vägarnes pensionskassa, samt de lägre pensionsavgifter, som de af personalen, hvilka vore delegare i sagda kassa, haft att till densamma erlägga, äfvensom att Kongl. Maj:t ville till Riksdagen göra den framställning, hvartill berörda utredning kunde finnas böra föranleda.

Riksdagens ifrågavarande framställning var föranledd af lika lydande motioner, som väckts i Första Kammaren af P. Hansson och tre andra ledamöter af kammaren, hvarjemte i motionens syfte instämt sex ledamöter af kammaren, samt i Andra Kammaren af Oskar Trapp och trettio andra ledamöter af denna kammare.

I motionerna erinras till en början, hurusom i det aftal, som uppgjordes mellan statsverket å ena sidan och jernvägsbolagen å den andra, då staten inlöste de enskilda jernvägar, som gå under benämningen vestkustbanan, ingått den bestämmelsen, att de vid jernvägen anställde tjänstemän och betjente skulle ega rätt att öfvergå i statens jernvägars tjänst utan minskning af innehafvande löneförmåner och utan att i öfrigt inträda i försämrad tjänsteställning, dock med förbehåll, bland annat, att de icke egde rätt ingå såsom delegare i statens jernvägars pensionsinrättningar, med mindre jernvägsstyrelsen, efter pröfning för hvarje särskildt fall af tjänstemans eller betjents derom ingifna ansökan, funne sådant kunna utan pensionskassornas särskilda betungande bifallas; hvaremot jernvägsstyrelsen från och med den 1 januari 1896 skulle i afseende å de bolagets tjänstemän och betjente, som tillhörde enskilda jernvägarnes pensionskassa och som ej erhöle särskildt tillstånd att i statens jernvägars pensionskassor inträda, ega samma förpligtelser och rättigheter i förhållande till förstnämnda kassa, som bolaget skulle ega, om jernvägen fortfarande vore bolagets egendom, dock såvidt anginge den aflöningsförhöjning, som bemålde tjänstemän och betjente kunde komma att erhålla efter banans öfvertagande af staten, endast under förutsättning af enskilda jernvägarnes pensionskassas samtycke.

Då staten den 1 januari 1896 öfvertog vestkustbanan, hade hela den talrika personalen förelagts att skriftligen godkänna detta vilkor för inträde i statens jernvägars tjänst, och hade personalen alltså stått inför valet af omedelbart afsked eller omedelbart godkännande, hvilket senare alternativ antagits tydligen i förhoppning, att denna för dem så angelägna fråga framdeles på ett tillfredsställande sätt skulle ordnas.

På derom af personalen sedermera gjord hemställan hade jernvägsstyrelsen den 6 mars 1899 förklarar, att beträffande dem af de sökande, hvilka vore delegare i enskilda jernvägarnes pensionskassa eller hvilka, utan

att vara delegare i denna kassa, den 1 januari 1896 uppnått en ålder af minst 40 år, skäl icke funnes att bifalla den af dem gjorda ansökan om vinnande af delaktighet i statens jernvägars pensionsanstalter. Härigenom hade den personal vid vestkustbanan, som öfvergick i statens jernvägars tjänst, beröfvats rätt att genom inträde i statens jernvägars pensionsinrättningar åt sig bereda samma pensionsförmåner som den öfriga statsbanepersonalen, äfven om de kunde komma ut med erläggandet af de stora retroaktivafgifter, som erfordrades för att der vinna inträde. Deras ställning hade ock derigenom blifvit sämre än den öfriga statsbanepersonalens, under det att deras tjänstgöring och dermed förenade åligganden och deras ansvar vore detsamma. Då man, enligt motionärernas åsigt, med allt fog kunde säga, att den ersättning, staten betalade till sina tjenare för deras arbete, utginge ej mindre såsom lön och tjänstgöringspenningar än äfven som pension efter uppnådd pensionsålder, vore det ju i hög grad oegentligt, att de, som under tjänstetiden, hvad åligganden och ansvar beträffade, vore lika ställda, vid afskedstagandet blefve så olika lottade. Under det att statsbanepersonalen i allmänhet erhöles 80 % af lönen och den till 20 % af lönen uppgående inqvarteringsersättningen i pension, utgjorde deremot den pension vestkustbanepersonalen erhöles endast 40 % af enbart lönen.

Till belysande af den olikhet, som härigenom uppstode vid pensioneringen, hafva motionärerna anført följande exempel på den pension, som utginge till personer i samma tjänstegrad och med lika aflöning:

stationsinspektör, aflöning kr. 2,400, vid statens jernvägar i	
	allmänhet kr. 2,304: —
» » » 2,400, vid vestkustbanan	» 960: —
alltså pr år kr. 1,344 mindre;	
stationsmästare, aflöning kr. 1,080, vid statens jernvägar i	
	allmänhet kr. 1,036: 80
» » » 1,080, vid vestkustbanan	» 432: —
skilnad kr. 604: 80 mindre pr år;	
stationskarl, aflöning kr. 660, vid statens jernvägar i all-	
	mänhet kr. 633: 60
» » » 660, vid vestkustbanan	» 264: —
skilnad kr. 369: 60 mindre pr år;	
banvakt, aflöning kr. 600, vid statens jernvägar i allmänhet	kr. 576: —
» » » 600, vid vestkustbanan	» 240: —
skilnad kr. 336 mindre pr år.	

Denna deras ofördelaktiga ställning framträdde ännu mera, då förflyttning egde rum till andra delar af statens jernvägsnät, der de tjänstgjorde tillsammans med bättre lottade kamrater.

Motionärerna kunde icke dela jernvägsstyrelsens i skrifvelse den 6 mars 1899 uttalade åsigt, att med hänsyn dertill, att, då ännu allt för kort tid förflutit, sedan vestkustbanan af staten öfvertogs, jernvägsstyrelsen ej för det dåvarande kunde hos Kongl. Maj:t göra framställning i ämnet, ty det vore ju så, att statens öfriga jernvägstjenstemän redan vid anställningen förvissades om den pension, de vid uppnådd pensionsålder kunde erhålla, hvaremot dessa allt fortfarande vore i ovisshet om, huruvida de kunde erhålla förmånligare pensionsvilkor. Den omständighet, som dittills gjort det omöjligt för vestkustbanepersonalen att vinna inträde i statens jernvägars pensionsinrättningar, syntes vara svårigheten att åstadkomma de medel, som erfordrades för betalande af inträdes- och retroaktivavgifterna för densamma i nämnda pensionsinrättningar. Sålunda hade direktionen för nämnda pensionsinrättningar i skrifvelse af den 7 juni 1898 förklarat, att direktionen icke hade något att erinra emot det att ifrågarande personal vunne inträde i pensionsinrättningarna, under vilkor, att till pensionsinrättningarna inbetalades vissa närmare angifna penningbelopp.

Då statens jernvägar nu årligen till de enskilda jernvägarnes pensionsinrättning betalade omkring 20,000 kronor, hvilket kapitaliseradt motsvarade 500,000 kronor, och då härigenom en pension af endast 40 procent af lönen bereddes personalen, syntes det tillskott, som derutöfver behöfde göras för att åstadkomma likställighet i pensioneringen, väl motsvara sitt ändamål.

Med åberopande af hvad sålunda anförts och med hänsyn till att rättvisa och billighet kräfde, att vestkustbanepersonalen, hvad pensionering beträffade, blefve likställd med den öfriga jernvägspersonalen, hemställde motionärerna, att Riksdagen måtte besluta, *dels* att jernvägspersonalen vid vestkustbanan måtte berättigas antingen att vinna inträde i statens jernvägs- trafikens pensionsanstalter eller ock att åtnjuta pension i likhet med statens öfrige jernvägstjenstemän och betjente, och *dels* att hemställa, det Kongl. Maj:t måtte hos Riksdagen göra framställning om det anslag och de åtgärder, som erfordrades, för att bereda jernvägspersonalen vid vestkustbanan någon af ofvan omförmälda förmåner.

Uti sin omförmälda skrifvelse har Riksdagen, efter redogörelse för hvad i ärendet förekommit, anført, att ehuru den personal, som från vestkustbanan öfvergått i statens jernvägars tjänst, icke kunde hafva något rättsligt

anspråk att komma i åtnjutande af samma pensionsförmåner, som tillkomme öfriga vid statens jernvägar anställde tjänstemän och betjente, ville det dock synas Riksdagen, som om staten af billighetsskäl borde åtminstone i vissa fall bereda den del af förstnämnda personal, som icke vunnit inträde i statens jernvägstrafiks pensionsanstalter, rätt till någon pension eller förbättring i de mindre fördelaktiga pensionsvilkor, som delaktighet i enskilda jernvägarnes pensionskassa medförde. För att kunna bedöma, i hvad mån och på hvilket sätt detta lämpligen borde ske, fordrades emellertid en fullständig utredning af alla på frågan inverkan förhållanden. Riksdagen, som i saknad deraf icke kunnat, på sätt i omförmälda motioner föreslagits, fatta något afgörande beslut i ämnet, hade emellertid ansett sig hafva anledning hos Kongl. Maj:t anhålla om verkställande af erforderlig utredning i frågan, för att Riksdagen på grund deraf kunde komma i tillfälle att pröfva, i hvad utsträckning och på hvilka vilkor pension eller förbättrad sådan kunde ifrågavarande personal beredas.

Vid underdånig föredragning den 1 juni 1900 af Riksdagens ifrågavarande skrifvelse behagade Kongl. Maj:t anbefalla jernvägsstyrelsen att efter vederbörandes hörande verkställa den af Riksdagen i detta ärende begärda utredning och dermed jemte det underdåniga utlåtande, hvartill samma utredning kunde föranleda, till Kongl. Maj:t inkomma.

Till åtlydnad häraf har jernvägsstyrelsen låtit genom sakkunnig person verkställa undersökning öfver den matematiska kostnaden för beredande af pension resp. fyllnadspension åt de tjänstemän och betjente, som vid vestkustbanans inköp öfvergått i statens jernvägstrafiks tjänst, men ännu icke blifvit delegare i dess pensionsinrättningar, samt enkor och barn efter sådan tjänstepersonal; hvarjemte på styrelsens anmodan såväl direktionen för enskilda jernvägarnes pensionskassa i skrifvelse den 11 oktober 1900 som ock direktionen för statens jernvägstrafiks pensionsinrättning i skrifvelse den 26 januari 1901 i ärendet sig yttrat. I underdånig skrifvelse den 15 mars 1901 har jernvägsstyrelsen, med öfverlemnande af berörda undersökning och yttranden samt öfriga till ärendet hörande handlingar, afgifvit eget underdånigt utlåtande och förslag i ärendet.

Med föranledande deraf, att fullmäktige i enskilda jernvägarnes pensionskassa vid sammanträden i maj och september månader 1901 antagit ett förslag till förnyadt reglemente för kassan, genom hvilket delegarne skulle komma i åtnjutande af icke oväsenligt förbättrade pensionsförmåner för sig samt enkor och barn, och då uppenbart vore, att detta reglemente,

om det vunne nådig fastställelse, skulle komma att öfva inflytande på det af jernvägsstyrelsen i berörda skrifvelse den 15 mars 1901 framlagda förslaget, har jernvägsstyrelsen uppdragit åt samme sakkunnige, filosofie licentiaten Nils Ahlberg, hvilken utfört de beräkningar, som legat till grund för styrelsens nyssnämnda förslag, att verkställa utredning rörande den inverkan, ett biträdande af de nya reglementsbestämmelserna för vestkustbanepersonalens räkning kunde väntas hafva på den i jernvägsstyrelsens berörda framställning omhandlade frågan om beredande åt denna personal af förbättrade pensionsvilkor.

Sedan Ahlberg i november 1901 afgifvit utlåtande, åtföljdt af bilagor, har jernvägsstyrelsen i underdånig skrifvelse den 18 sistlidne februari, med öfverlemnande af dessa handlingar, afgifvit förnyadt yttrande i ärendet och dervid framlagt ett delvis omarbetadt förslag i den föreliggande pensionsfrågan.

De båda af Ahlberg utförda undersökningarna torde böra fogas vid detta protokoll, dock utan åtföljande tabeller (bil. 1 och 2).

Innan jag redogör för innehållet i jernvägsstyrelsens båda förslag i ärendet, torde jag rörande hvad hittills i detta pensionsärende förekommit få meddela följande:

Uti det af 1893 års jernvägskomité afgifna underdåniga förslag angående förvärfvande för statens räkning af Skåne—Hallands, mellersta Hallands, Göteborgs—Hallands, Landskrona—Engelholms och Malmö—Billesholms jernvägar, hvilka jernvägar tillsammans bildade den s. k. vestkustbanan, hade komitén i fråga om de närmare bestämmelserna i afseende å sättet för banornas förvärfvande, som borde i köpeaftalen med vederbörande jernvägsägare intagas, föreslagit, bland annat, att de vid dessa jernvägar anställda tjänstemän och betjente skulle tillerkännas rätt att öfvergå i statens jernvägars tjänst. Men då komitén ansåg sig böra undvika att betunga statens jernvägars pensionsinrättningar med att på en gång mottaga ett så stort antal nya delegare, som då vore i fråga, föreslog komitén att såsom särskildt vilkor för nämnda rätt skulle föreskrivas, att ifrågavarande tjänstemän och betjente fortfarande skulle kvarstå i enskilda jernvägarnes pensionskassa, i förhållande till hvilken staten skulle öfvertaga vederbörande bolags förpligtelser.

Emot den sålunda föreslagna bestämmelsen om tillerkännande af rätt för de vid nämnda jernvägar anstälde tjänstemän och betjente att öfvergå i statens jernvägars tjänst anmälde reservation af 4 af komiténs ledamöter, hvilka ansågo, att det borde vid banornas öfvertagande af staten bero på

aftal mellan jernvägsstyrelsen och vederbörande jernvägspersonal, om och på hvilka villkor samma personal skulle öfvergå i statens jernvägars tjenst.

Med anledning häraf anförde jernvägsstyrelsen i sitt den 20 februari 1894 i ärendet afgifna underdåniga utlåtande, att, äfven om reservanternas åsigt i ofvanberörda hänseende vunne godkännande, den ojemförligt största delen af personalen på grund af förhållandenas natur skulle komma att af styrelsen erbjudas inträde i statens jernvägars tjenst. Styrelsen biträdde icke desto mindre komiténs förslag. Om nemligen inträdet i statens jernvägars tjenst blefve beroende på särskildt aftal mellan styrelsen och hvarje vederbörande, funnes ingen anledning att ifrågasätta annat, än att den antagna personalen inginge i statens jernvägstrafiks pensionsinrättning och enke- och pupillkassa. Dessa pensionsinrättningars ekonomiska ställning vore emellertid sådan, att de icke kunde på en gång mottaga så stort antal nya delegare utan att retroaktivafgifter fastställes till så afsevärdt höga belopp, att personalen säkerligen icke skulle kunna erlägga desamma. Och äfven om inbetalning af dylika afgifter egde rum, skulle för ett stort flertal rätten till pension komma att inträda först vid en alltför framskriden ålder. Med afseende härå ansåge styrelsen den anordning ega företräde, att den nya personalen qvarstode i de enskilda jernvägarnes pensionskassa.

Vid underdånig föredragning den 8 mars 1895 af frågan om förvärfvande för statens räkning af ifrågavarande jernvägar tillstyrkte dåvarande chefen för civildepartementet hvad komitén, enligt hvad nyss nämnts, uti berörda hänseende föreslagit, dervid beträffande ifrågavarande tjenstemäns och betjentes qvarstående i enskilda jernvägarnes pensionskassa erinrades, hurusom komitén beräknat, att den årliga afgift, som, enligt hvad förut nämnts, till följd deraf skulle af staten i bolagens ställe erläggas till pensionskassan, skulle kunna antagas komma att uppgå till allenast 15,000 kronor.

Sedan 1895 års Riksdag bifallit Kongl. Maj:ts proposition rörande anvisande af medel för inköp af ifrågavarande jernvägar samt Kongl. Maj:t den 7 juni 1895 beslutit, att dessa skulle från 1896 års ingång öfvertagas af staten på i hufvudsak de af komitén föreslagna villkoren, blef också i kontrakten om jernvägarnes förvärfvande bestämmelse intagen derom, att de vid vederbörande jernväg anstälde tjenstemän och betjente skulle ega rätt att öfvergå i statens jernvägars tjenst. Såsom villkor härför stadgades, bland annat, det i ofvanberörda motioner omförmälda förbehåll, att de icke skulle ega att ingå såsom delegare i statens jernvägars pensionsinrättningar, med mindre jernvägsstyrelsen efter pröfning för hvarje särskildt fall af tjenste-

mans eller betjents derom ingifna ansökning funne sådan kunna utan pensionskassornas särskilda betungande bifallas. Dessutom stadgades i kontrakten, att jernvägsstyrelsen skulle i förhållande till enskilda jernvägarnes pensionskassa inträda i vederbörande bolags rättigheter och skyldigheter. Dessa bestämmelser intogos i samtliga kontrakten, äfven i det om Landskrona—Engelholms jernväg, hvars personal icke tillhörde någon pensionsinrättning, samt afsågo jemväl vid de öfriga jernvägarne anställd personal, som icke ingått i enskilda jernvägarnes pensionskassa, således äfven de tjänstemän och betjente vid de öfriga 4 banorna, hvilka, då de antagits först år 1895, efter det statsinköpet beslutits, icke ingått i enskilda jernvägarnes pensionskassa.

I anledning af hvad sålunda i kontrakten stadgats, öfvergingo vid jernvägarnes öfvertagande med ingången af år 1896 i statens jernvägars tjänst, utan att intagas i statens jernvägstrafiks pensionsinrättning samt enke- och pupillkassa, ordinarie tjänstemän och betjente till ett antal af 542.

Under våren 1897 hade ansökan om vinnande af inträde i statens jernvägstrafiks pensionsanstalter hos jernvägsstyrelsen gjorts af vid förutvarande vestkustbanan anstälde tjänstemän och betjente till ett antal af 406, af hvilka 336 voro delegare i enskilda jernvägarnes pensionskassa, men öfriga 70 ej tillhörde någon pensionsinrättning. Efter det jernvägsstyrelsen i anledning häraf lätit verkställa utredning beträffande den inverkan å statens jernvägstrafiks pensionsanstalters ekonomiska ställning, som ett bifall till de gjorda ansökningarna skulle komma att medföra, framställde styrelsen till direktionen för enskilda jernvägarnes pensionskassa förfrågan, huruvida och i hvad mån den i kassan delaktiga personalen vid eventuelt utträde ur kassan skulle kunna påräkna att återfå sina till kassan inbetalda afgifter. Till svar härå meddelade direktionen i skrifvelse den 23 september 1897, att direktionen beslutit, att den i § 9 af det för kassan gällande reglemente gifna bestämmelsen, att delegare i kassan, som från jernvägsbolags tjänst afginge, innan han vore pensionsberättigad, och ej begagnade sig af den honom medgifna rätt att i kassan qvarstå, egde att af kassan återfå tre fjerdedelar af de månatliga afgifter, han erlagt, dock utan ränta, skulle anses tillämplig vid ifrågavarande personals eventuella utträde ur kassan, dock med förbehåll, bland annat, att antingen hela personalen samtidigt utträdde ur kassan eller ock att vid utträdet icke afsigtligt gjordes något för kassan menligt urval, så att icke just de delegare underlåte att utträda, till hvilka kassan egde relativt stora förpligtelser i förhållande till

deras blifvande afgifter; och skulle direktionen i hvarje särskildt fall ega bestämma, huruvida delegare, som sådant önskade, finge i kassan qvarstå.

På anmodan af jernvägsstyrelsen afgaf direktionen för statens jernvägs- trafikks pensionsinrättning den 7 juni 1898 yttrande rörande ifrågavarande ansökningar, och förklarade deruti direktionen, att den icke hade något att erinra emot det att ifrågavarande personal vunne inträde i pensionsinrättningarna under vilkor, att till pensionsinrättningarna inbetalades:

a) ett belopp af 964,487 kronor, hvilket belopp enligt af jernvägsstyrelsen föranstaltad utredning utgjorde värdet af den genom ifrågavarande personals inträde i pensionsinrättningarna för dessa inrättningar uppkommande kapitalbrist;

b) skilnaden mellan den del af sagda belopp, som utgjorde den för enke- och pupillkassan beräknade kapitalbrist, samt det belopp, som kunde framgå ur den noggrannare beräkning, som, enligt hvad i utlåtandet rörande sagda utredning framhållits, vore erforderlig, derest inträde i pensionsinrättningarna skulle medgifvas sökandena;

c) ränta efter fyra procent från den 1 juli 1897 å de i mom. a) och b) angifna belopp;

d) de enligt gällande reglementen på sökandena belöpande pensionsavgifter för tiden från och med den 1 januari 1896 jemte ränta efter fyra procent å de förfallna pensionsavgiftsbeloppen från respektive förfalldagar; samt

e) det belopp, som representerade värdet af de högre pensioner, som kunde komma att utgå till följd af nu gällande aflöningsreglemente för tjenstemän och betjente vid statens jernvägar.

Efter det förberörda handlingar inkommit, företogos de gjorda ansökningarna af jernvägsstyrelsen till afgörande den 6 mars 1899. Dervid fann styrelsen beträffande dem af de sökande, hvilka vore delegare i enskilda jernvägarnes pensionskassa eller hvilka, utan att vara delegare i denna kassa, den 1 januari 1896 uppnått en ålder af minst fyrtio år, icke skäl bifalla den af dem gjorda ansökan om vinnande af delaktighet i statens jernvägstrafiks pensionsanstalter.

Hvad åter anginge öfriga sökandena, hvilka icke vore delegare i sagda pensionskassa och hvilkas ansökningar icke genom vederbörandes afskedstagande, frånfälle eller redan vunnit inträde i statens jernvägstrafiks pensionsanstalter förfallit, förklarade jernvägsstyrelsen, att en hvar af dem skulle anses hafva den 1 januari 1896 vunnit delaktighet i statens jernvägars pensionsanstalter, under vilkor, att af honom erlades de enligt gällande reglementen på honom belöpande pensionsavgifter för tiden från och

med sistnämnda dag jemte den ränta derå, som af direktionen för statens jernvägstrafiks pensionsinrättning kunde varda bestämd, dock att, i händelse detta vilkor ej fullgjordes, delaktighet i pensionsanstalterna skulle anses af vederbörande förvärfvad med ingången af år 1899.

I sammanhang härmed förklarade jernvägsstyrelsen, att beträffande dem af de sökande, hvilka icke vore delegare i enskilda jernvägarnes pensionskassa och hvilka enligt styrelsens omförmälda beslut icke då kunnat medgifvas delaktighet i statens jernvägstrafiks pensionsanstalter, styrelsen framdeles ville för hvarje särskildt fall pröfva, huruvida vid vederbörandes afskedstagande eller frånfalle skäl kunde förefinnas att till Kongl. Maj:t ingå med framställning om åtgärder för beredande af särskild pension åt den sålunda ur tjensten afgående eller hans sterbhusdelegare.

Samma dag — den 6 mars 1899 — meddelade jernvägsstyrelsen jemväl svar på en under hösten 1898 å vestkustbanepersonalens vägnar gjord ansökning, hvaruti hemstälts, att styrelsen ville hos Kongl. Maj:t göra framställning derom, att denna personal, vid uppnådd pensionsålder enligt bestämmelserna i reglementet för enskilda jernvägarnes pensionskassa, och densammas enkor och oförsörjda barn vid hufaderns frånfalle måtte af jernvägstrafikmedel erhålla fylinadspension en gång för alla och sålunda beräknad, att den tillsammans med det från enskilda jernvägarnes pensionskassa utgående belopp motsvarade den pension, som skolat erhållas, om personalen under sin tienstgöringstid vid vestkustbanan, äfven då denna tillhörde de enskilda bolagen, varit delegare i statens jernvägstrafiks pensionsinrättning. I anledning af denna ansökning förklarade jernvägsstyrelsen, att styrelsen, med allt erkännande af det behjertansvärda i att en bättre pensionering bereddes den personal, som från vestkustbanan öfvergått i statens jernvägars tienst, likväl och med hänsyn dertill, att allt för kort tid förflutit, sedan vestkustbanan af staten öfvertogs, ansett sig för det dåvarande icke kunna hos Kongl. Maj:t göra framställning i angifna hänseende eller i öfrigt derutinnan företaga någon åtgärd.

I fråga om pensionsförmånerna och pensionsafgifterna i statens jernvägars pensionsinrättning och enke- och pupillkassa, å ena sidan, samt enskilda jernvägarnes pensionskassa, å andra sidan, sådana de varit intill den 1 innevarande månad, då förnyadt reglemente för enskilda jernvägarnes kassa trädde i kraft, får jag hänföra mig till följande jemförande uppställning:

Jemförelse mellan de i afseende å pensionsrätten viktigaste bestämmelserna i reglementena för statens jernvägstrafiks pensionsinrättning och enke- och pupillkassa, å ena, samt enskilda jernvägarnes pensionskassa, å andra sidan.

Statens jernvägstrafiks pensionsinrättningar:

Enskilda jernvägarnes pensionskassa:

A) *Rätt till pension tillkommer:*

delegare:

a) som till följd af kroppsskada eller sjuklighet, hvilken han i tjensteutöfning vid statens jernvägstrafik sig ådragit, icke vidare kan sin befattning behörigen sköta och fördenskull af styrelsen afskedas;

b) som efter minst tio tjensteår i ordinarie anställning vid statens jernvägstrafik afskedas, emedan han antingen till följd af sjuklighet, som han icke ådragit sig under tjensteutöfning, eller till följd af ålderdomssvaghhet icke kan sin befattning behörigen sköta;

c) som efter minst 30 års tjenst i ordinarie anställning vid statens jernvägstrafik uppnått sådan ålder, att hans lefnadsår och tjensteår sammanräknade uppgå till talet 95;

d) den afidnes enka, så länge hon lever ogift och är i besittning af medborgerligt förtroende, samt

hvarje den afidnes barn, som är yngre än aderton år och som, der det fyllt femton år, icke dömts förlustigt medborgerligt förtroende.

a) delegare, som efter minst 15 års tjenstgöring afgår ur tjensten på grund af styrkt obotlig sjukdom eller, äfven efter färre tjensteår, under tjensteutöfning ådragit sig sjukdom eller kroppsskada, som gör honom oförmögen att tjenstgöra;

(Pensionsrätten i detta fall beroende på framställning af vederbörande jernvägsförvaltning.)

b) vid tjenstens frånträdande sådan delegare, som vid någon af de jernvägar, hvilka i kassan ingått, vid tidpunkten för detta inträde innehade ordinarie anställning, sedan han fyllt 60 år och varit i ordinarie tjenst vid enskild jernväg inom landet så lång tid, att summan af hans lefnads- och tjensteår uppgår till talet 90;

c) vid tjenstens frånträdande sådan delegare, som, efter det den jernväg, vid hvilken han är anställd, ingått i kassan, erhållit ordinarie anställning före 40 års ålder, sedan han fyllt 60 år;

d) delegares enka, så länge hon lever ogift, samt afidnes delegares barn, till dess det uppnått 16 år.

B) *Pensionsbeloppens storlek:*

1) för delegare:

Mom. 1. Årliga beloppet af pension bestämmes, i mån af den pensionsberättigades tjensteår, till vissa procent af den medelaflöning, som uppkommer, då medeltalet tages af de fem sista årsaföningar, i förhållande hvartill den pensionsberättigade, näst före erhållet afsked, erlagt årsafgifter till pensionsinrättningen, sålunda att

Pensionsberättigad delegare erhåller en årlig pension, uppgående till 40 procent af medelbeloppet af den aflöning, för hvilken han de sista 60 månaderna till kassan erlagt afgift.

Delaktighet i kassan må hädanefter i intet fall medgifvas för högre årsaflöning än 5,000 kronor.

Statens jernvägstrafiks pensionsinrättningar:

Enskilda jernvägarnes pensionskassa:

C) Afgifterna till pensionskassorna:

Mom. 1. Såsom inträdesafgift erlägger den inträdande till enke- och pupillkassan hälften af honom då tillkommande aflöning för en månad. (Till pensionsinrättningen erlägges ej någon inträdesafgift.)

Mom. 2. Årsafgifter utgå dels till pensionsinrättningen dels ock till enke- och pupillkassan.

Till den förra utgå delegares årsafgifter med en viss, på grund af hans ålder vid inträdet i pensionsinrättningen en gång för alla bestämd procent af honom tillkommande aflöning, sålunda att den, som inträdd före fyllda 30 år, erlägger 3,2 % af aflöningen,

den, som vid inträdet				
fyldt 30 men icke 32 år	erlägger	3,3 %	af aflön.	
» 32 » » 34 » »		3,4 » » »		
» 34 » » 36 » »		3,5 » » »		
» 36 » » 38 » »		3,6 » » »		
» 38 » » 40 » »		3,7 » » »		
» 40 » » 42 » »		3,8 » » »		
» 42 » » 44 » »		3,9 » » »		
» 44 » » 46 » »		4,0 » » »		
» 46 » » 48 » »		4,1 » » »		
» 48 » » 50 » »		4,2 » » »		
» 50 » » 52 » »		4,3 » » »		
» 52 » » 54 » »		4,4 » » »		
» 54 » » 56 » »		4,5 » » »		
» 56 » » 58 » »		4,6 » » »		
» 58 » » 60 » »		4,7 » » »		
» 60 » » — » »		4,8 » » »		

dock skall den, som vid erhållandet af anställning i statens jernvägstrafiks ordinarie tjänst fyllt trettio år, erlägga retroaktiv afgift, motsvarande hela värdet af förmånen att icke behöfva erlägga högre årsafgifter, än här ofvan äro bestämda. Sagda värde fastställes af pensionsinrättningens direktion.

Till den senare utgå delegares årsafgifter med en viss, på grund af hans ålder vid inträdet i kassan, en gång för alla bestämd procent af honom tillkommande aflöning sålunda, att den, som inträder innan han fyllt 30 lefnadsår, erlägger 3,0 % af aflöningen, den, som vid inträdet

fyldt 30 men icke 32 år,	erlägger	3,1 %	af aflön.
» 32 » » 34 » »		3,2 » » »	
» 34 » » 36 » »		3,3 » » »	
» 36 » » 38 » »		3,4 » » »	
» 38 » » 40 » »		3,5 » » »	

Mom. 1. Delegare erlägger såsom inträdesafgift 25 procent af det belopp, hvartill hans aflöning för de efter hans inträde i kassan närmast följande två månaderna uppgår.

Mom. 2. I årsafgift erlägger:

a) sådan pensionsberättigad delegare, som vid någon af de jernvägar, som ingått i kassan, vid tiden för detta inträde innehade ordinarie anställning, månatligen 5 procent af månadsaflöningen, om han vid delegareskapets vinnande var yngre än 30 år, $5\frac{1}{5}$ procent, om han var 30 år, $5\frac{2}{5}$ procent, om han var 31 år, o. s. v., d. v. s. så många femtedels procent mera än fem, som antalet af fyllda lefnadsår vid inträdet öfversteg 29; dock att dylik månadsafgift icke må uppgå till högre belopp än 10 procent af aflöningen;

b) sådan pensionsberättigad delegare, som vid någon af förberörda jernvägar efter den under lit. a nämnda tid erhållit ordinarie anställning, dels månatligen 5 procent af månadsaflöningen, dels, om han vid inträdet i kassan är äldre än 29 år, retroaktiv afgift enligt tabell A*) och dels, om hans hustru är fem år yngre än han sjelf, retroaktiv afgift enligt tabell B*).

*) Tabell A och B torde icke behöfva här återgifvas.

Statens jernvågstrafiks pensionsinrättningar:

Enskilda jernvågarnes pensionskassa:

den, som vid inträdet
fyllt 40 men icke 41 år, erlägger 3,6 % af aflön.

» 41 » » 42 » »	3,7 » » »
» 42 » » 43 » »	3,8 » » »
» 43 » » 44 » »	3,9 » » »
» 44 » » 45 » »	4,0 » » »
» 45 » » 46 » »	4,1 » » »
» 46 » » 47 » »	4,2 » » »
» 47 » » 48 » »	4,3 » » »
» 48 » » 49 » »	4,4 » » »
» 49 » » 50 » »	4,5 » » »
» 50 » » 51 » »	4,6 » » »
» 51 » » 52 » »	4,8 » » »
» 52 » » 53 » »	5,0 » » »
» 53 » » 54 » »	5,2 » » »
» 54 » » 55 » »	5,4 » » »
» 55 » » 56 » »	5,6 » » »
» 56 » » 57 » »	5,8 » » »
» 57 » » 58 » »	6,1 » » »
» 58 » » 59 » »	6,4 » » »
» 59 » » 60 » »	6,7 » » »

Dock skall den, som vid härefter skeende anställning i statens jernvågstrafiks ordinarie tjänst fyllt trettio år, erlägga retroaktiv afgift, motsvarande hela värdet af förmånen att icke behöfva erlägga högre årsafgifter än de här ofvan bestämda. Sagda värde fastställles af direktionen för statens jernvågstrafiks pensionsinrättning, hvars beslut härutinnan ej må öfverklagas.

Mom. 3. Hvarje gång delegare uppflyttas i högre aflöningsklass än den, för hvilken hans årsafgifter senast utgått erlägger han till *pensionsinrättningen* en månads aflöningsförhöjning. Detta erläggande sker genom aflöningsafdrag, då förhöjningen första gången utfaller.

Hvarje gång delegare uppflyttas i högre aflöningsklass än den, för hvilken hans årsafgifter senast utgått, erlägger han till *enke- och pupillkassan* två månaders aflöningsförhöjning. Denna afgift erlägges, då förhöjningen andra och tredje gången utfaller.

Mom. 3. Vid förhöjning i aflönning erlägger delegare såsom ytterligare afgift till kassan de två första månadernas aflöningsförhöjning, hvar emot den ordinarie månadsafgiften under samma tid beräknas efter den förra aflönningen.

Det af jernvägsstyrelsen omförmälda förslaget till förnyadt reglemente för enskilda jernvågarnes pensionskassa har blifvit fastställt af Kongl. Maj:t den 14 nästlidne mars.

För de ändringar vid jemförelse med det äldre reglementet, som öfva inflytande på den nu förevarande pensionsfrågan, får jag lemna följande redogörelse.

Enligt det nya reglementet har den normala eller ålderdomspensionen för delegarne sjelfva höjts från 40 % af medelbeloppet af den aflönning,

för hvilken vederbörande de sista 60 månaderna till kassan erlagt aflöning, till följande procenttal af den årsaflöning, för hvilken han vid pensionsrättens inträde är delaktig i kassan, nemligen:

omedelbart efter pensionsrättens inträde.....	50	%
om han derefter förblifver i tjänst 1 år	52	%
» » » » » » 2 »	54	%
» » » » » » 3 »	56	%
» » » » » » 4 »	58	%
» » » » » » 5 » eller mer.....	60	%

hvarvid dock är att märka, att delaktighet hädanefter icke får åtnjutas för löneförhöjning vid fyllda 50 år eller derefter.

Då enligt det nya reglementet den normala 50 % pensionen tillkommer delegare, då han fyllt 60 år — sådan delegare, som, innan det nya reglementet trädt i kraft, vid inträdet i kassan påförts månadsavgift till högre belopp än 5 % af aflöningen (d. v. s. i allmänhet sådan, som vid inträdet varit 30 år eller deröfver), dock efter fyllda 60 år först sedan han varit i ordinarie tjänst vid enskild jernväg inom landet så lång tid, att summan af hans lefnads- och tjensteår uppgår till talet 90 — synes en afsevärd del af statsbanans i enskilda jernvägarnes pensionskassa delaktiga personal kunna erhålla pensioner, uppgående till öfver 50 % af delaktighetsbeloppet. Vidare skola enligt det nya reglementet invaliditetspensionerna, hvilka hittills varit obestämda, i det att de utgått med belopp, som direktionen bestämmer, i hvilket afseende ett årligt belopp af 100 kronor hittills varit det vanligen förekommande, fixeras till belopp, vexlande mellan 20 och 47 % af vederbörande medelaflöning, dervid pension dock icke lemnas för invaliditet i följd af olycksfall. Enligt de nya bestämmelserna skola delegarnes pensionsberättigade efterlevande uppbära pension till följande procenttal af den aflidnes årliga medelaflöning, nemligen:

enka med ett barn eller utan barn.....	25	%
» » två »	27 ¹ / ₂	%
» » tre »	30	%
» » fyra »	32 ¹ / ₂	%
» » fem eller flera barn	35	%
ett moderlöst barn.....	15	%
två moderlösa barn	20	%

tre moderlösa barn	25	%
fyra moderlösa barn.....	30	%
fem eller flera moderlösa barn	35	%

Denna förbättrade pensionsrätt kommer de nuvarande delegarne till del utan någon egentlig höjning i deras afgifter. Väsentligen endast i fråga om löneförhöjningsavgifterna, hvilka enligt det nya reglementet skola utgå under hela den återstående tjänstetiden med viss af lefnadsåldern vid förhöjningens inträde beroende procent af samma förhöjnings belopp, kommer ändringen att i någon mån kräfva uppoffring från delegarnes sida, men denna blifver relativt obetydlig, då delegarne naturligen äfven hittills haft att å förhöjningen under hela sin tjänstetid erlägga afgift, om ock med den lägre procent, som betingas af åldern vid deras första inträde i kassan.

Hvad åter de i kassan inträdda banförvaltningarna beträffar, komma dessa enligt det nya reglementet att erlägga förhöjda afgifter. Medan en sådan förvaltning hittills haft att i afgift utbetala allenast 5 % af vederbörandes årsaflöning — d. v. s. af det belopp, för hvilket vederbörande är i kassan delaktig — skall förvaltningen hädanefter få erlägga *dels* afgifter till samma belopp som de afgifter — ursprungliga månads- och löneförhöjningsavgifter — hvilka åligga delegarne, *dels ock* såsom tilläggsavgift 10 % af summan af samma afgifter, och är härvid att märka, att delegarnes ursprungliga månadsavgifter, allt efter vederbörandes ålder vid första inträdet, utgår med 5 till 10 % af delaktighetsbeloppet. Den ökade kostnad, som drabbar banförvaltningarna, kan dock icke sägas vara synnerligt stor. För statsbaneförvaltningen skulle den med afseende å dess i kassan delaktiga personal, enligt gjord, af jernvägsstyrelsen meddelad beräkning på grund af förhållandena år 1901, belöpa sig till något öfver 7,000 kronor om året.

Enligt vid det nya reglementet fogade »öfvergående stadganden», eger banförvaltning, som ingått i kassan före det nya reglementets trädande i kraft, rätt att före utgången af år 1902 anmäla antingen hela sin i kassan delaktiga personal eller den del af samma personal, som den 1 januari 1902 icke fyllt 30 år, att mot erläggande af föreskrifna afgifter komma i åtnjutande af den nya rätten till pensionering.

I det följande skall jag lemna redogörelse för den ändring i hittills gällande reglemente för enskilda jernvägarnes pensionskassa, som af Kongl.

Maj:t fastställdes den 4 december 1896 och som, så vidt nu är i fråga, innebär, att delaktighet i kassan kunde vinnas äfven för den till ett värde af 20 procent af lönen beräknade inqvarteringsförmånen. Denna ändring medförde närmare öfverensstämmelse med reglementena för statens jernvägstrafiks pensionsanstalter, i det att inqvarteringsförmånen medräknas till 20 procent af arvodet i pensionsinrättningen och till 15 procent af arvodet i enke- och pupillkassan.

Uti sin omförmälda skrifvelse den 15 mars 1901 har jernvägsstyrelsen till en början lemnat en sammanfattande jemförelse mellan pensionsförmånerna i de olika kassorna före omförmälda, den 1 innevarande månad i kraft trädde reglementsförändring beträffande den enskilda kassan och dervid anført, hurusom de sammanlagda premieprocenterna för delegare i statens jernvägstrafiks pensionsanstalter — pensionsinrättningen samt enke- och pupillkassan — öfverstege premieprocenten för delegare i enskilda jernvägarnes pensionskassa. Sålunda utgjorde dessa premieprocenter exempelvis för delegare i förstnämnda pensionsanstalter, hvilken vid inträdet vore yngre än 30 år, i pensionsinrättningen 3,2 % af arvodet och inqvarteringen, denna senares värde beräknadt till tjugu procent af arvodet, och i enke- och pupillkassan 3 % af arvodet och inqvarteringen, dennas värde uppskattadt till femton procent af arvodetsbeloppet, medan motsvarande procent i enskilda jernvägarnes pensionskassa, ur hvilken utginge pensioner till såväl delegarne sjelfva som deras enkor och barn, uppginge sammanlagdt till i regeln allenast 5 %. Å andra sidan vore att märka, att pensionen till delegare i statens jernvägstrafiks pensionsanstalter, vexlande mellan 20 och 80 % af arvodet och inqvarteringen, samt till enka och barn efter sådan delegare, utgörande i regeln 25 % af arvodet och inqvarteringen, i allmänhet utginge med ej obetydligt högre belopp — vid full pension för delegare med mer än dubbla beloppet — än till delegare i enskilda jernvägarnes pensionskassa och deras enkor och barn, hvilka åtnjöte pension, de förre med allenast 40 % och de senare med 15, 20 eller 25 % af aflöningen, hvarmed, enligt § 8 mom. 7 af reglementet förstås endast ordinarie lön, till hvilken dock, jemlikt momentets lydelse enligt nådigt bref den 4 december 1896, kunde räknas värdet af inqvarteringen, beräknad till högst 20 % af den kontanta ordinarie aflöningen.

Derefter har jernvägsstyrelsen redogjort för den verkställda undersökningen och derom meddelat följande:

Den i anledning af Riksdagens förberörda uttalanden genom styrelsens försorg verkställda undersökningen hade utförts särskildt för dem af ifråga-

varande personal, som äro delegare i enskilda jernvägarnes pensionskassa, eller, enligt den för år 1900 fastställda arfvodesstaten, 434 personer med en beräknad aflöning af 396,700 kronor utom inqvarteringsersättning och dylikt samt särskildt för dem, som icke tillhöra någon pensionsinrättning, till ett antal af 34 personer med en aflöning af 32,100 kronor utom inqvarteringsersättning och dylikt, och hade sålunda denna undersökning omfattat ett större antal personer än den förut berörda, under år 1898 verkställda. Vederbörandes tjensteårsberäkning för ernåendet af pensionsrätt hade antagits börja den 1 januari 1896 eller vid anställningen i statens jernvägars tjänst, hvaremot premierna och pensionsbeloppen vore angifna efter det värde, hvilket de beräknats ega vid 1901 års början eller den tidpunkt, vid hvilken premiernas erläggande förutsatts börja. Vid beräkningen hade användts en räntefot af 3,8 %, statistiska centralbyråns allmänna svenska dödlighetstabell 1881—90 för män och qvinnor samt de undersökningar öfver invaliditet och qvarstående aktiva vid olika åldrar, som på styrelsens uppdrag utförts och i aftryck bilagts styrelsens skrifvelse.

Inom de tvenne olika grupperna visade undersökningen följande resultat:

A) *Den del af vestkustbanepersonalen, hvilken tillhör enskilda jernvägarnes pensionskassa.*

Den förbättrade pensionsrätt, som här ifrågasatts, har antagits kunna åvägabringas enligt följande tre alternativa förslag.

Alternativ I.

Personalen utträder ur enskilda jernvägarnes pensionskassa och bildar en särskild kassa, ur hvilken utbetalas pensioner vid afgang ur tjensten, resp. åt enka och barn efter mannens död, under samma förutsättningar och efter samma grunder som i statens jernvägars pensionsanstalter.

Kostnaden utöfver vederbörandes egna premier för betäckande af pensioneringsriskerna har beräknats uppgå till 1,132,400 kronor eller, efter afdrag af det belopp, 141,199 kronor 63 öre, som af direktionen för enskilda jernvägarnes pensionskassa beräknats skola vid ifrågavarande delegares utträde ur kassan för deras räkning återbetalas, till i rundt tal 991,200 kronor, under förutsättning, *antingen* att delegarnes ordinarie afgifter betingas af åldern vid inträdet i statens jernvägars tjänst mot skyldighet för vederbörande att utöfver dessa afgifter erlägga särskilda retroaktivafgifter till beräknadt belopp af 100,200 kronor, motsvarande värdet af dels öfverårig-

hets- och inträdesavgifter till statens jernvägstrafiks enke- och pupillkassa och dels förmånen att under mellantiden från inträdet i tjänst till inträdet i pensionsinrättningen hafva fått till enskilda jernvägarnes pensionskassa erlägga lägre premier än de, som sålunda här lagts till grund för beräkningen, eller ock att förbemälda ordinarie avgifter betingas af åldern den 1 januari 1901 samt att utöfver dessa avgifter erläggas särskilda retroaktivaavgifter till beräknadt belopp af 64,900 kronor, motsvarande förenämnda värde efter afdrag af värdet af skillnaden mellan de ordinarie avgifter (månads- och uppflyttningsavgifter), som sålunda komme att erläggas, och de avgifter af samma slag, som enligt den förra förutsättningen beräknats erlagda i förhållande till åldern vid inträdet i statens jernvägstrafiks tjänst.

Dessa särskilda avgifter från personalens sida hafva antagits kunna uttagas under första förutsättningen, öfverårighets- och inträdesavgifter på vanligt sätt under 1 år och retroaktivaavgifterna på längre tid, t. ex. de åtta följande, i hvilket fall årligen skulle för dessa sistnämnda avgifter erläggas 0,85 % af arvodet och inqvarteringen till pensionskassan och 0,8 % deraf till enkekassan samt under andra förutsättningen genom fördelning under förslagsvis tre år.

Härutöfver har förutsatts en tredje möjlighet eller att afstå från dessa särskilda avgifter, men minska pensionerna på sätt i alternativ III närmare utvecklas.

Alternativ II.

Personalen utträder ur enskilda jernvägarnes pensionskassa och inträder i statens jernvägstrafiks pensionsinrättningar på samma vilkor som i alternativ I förutsattes.

Kostnaden blir densamma som i alternativ I.

Alternativ III.

Personalen bibehåller delaktighet i enskilda jernvägarnes pensionskassa under förutvarande förhållanden, men erhåller för sig samt enkor och barn rätt till fyllnadspension, afsedd att utgå med så stort belopp, att detsamma jemte den pension, som erhålles från enskilda jernvägarnes pensionskassa, motsvarar den pension, som under de i alternativet II gjorda förutsättningarna skulle hafva tillkommit vederbörande, under vilkor, att statens jernvägstrafik godtgöres skillnaden mellan värdet af de avgifter, som från och med år 1896 skulle hafva erlagts för delaktighet i statens jernvägs-

trafiks pensionsanstalter, och af de afgifter, som under samma tid af delegarne erlagts till enskilda jernvägarnes pensionskassa.

Den beräknade kostnaden utöfver vederbörandes egna premier för beredande af dylika fyllnadspensioner utgör 601,200 kronor under förutsättning, att af ifrågavarande delegare i nämnda kassa till statens jernvägstrafik inbetalas *antingen* dels skilnaden mellan, å ena sidan, afgifterna, beräknade enligt statens jernvägstrafiks pensionsanstalters reglementen i öfrigt, men hänfödda till vederbörandes ålder vid inträdet i statens jernvägstrafiks tjänst och, å andra sidan, de nuvarande afgifterna i enskilda jernvägarnes pensionskassa, och dels särskilda retroaktivavgifter 52,200 kronor, *eller ock* retroaktivavgifter till belopp af 21,200 kronor jemte värdet af skilnaden mellan afgifterna enligt samma reglementen, beräknade för åldern vid 1901 års början, och förenämnda afgifter till enskilda jernvägarnes pensionskassa.

De särskilda afgifterna hafva i båda fallen beräknats kunna erläggas antingen under första året eller genom fördelning på flera följande år.

För den händelse dessa fyllnadspremier och retroaktivavgifter helt eller delvis icke kunde utkrävas efter någondera af nyss angifna metoder, har slutligen föreslagits den utvägen att minska fyllnadspensionerna med ett belopp, värdt lika mycket som de icke inflytande premierna, hvilken minskning exakt uträknad skulle utföras särskildt för hvar individ vid hans afskedstagande eller död och med hänsyn till den på honom belöpande bristen. Under förutsättning, att icke några afgifter uttoges af personalen, har approximativt beräknats, att fyllnadspensionerna skulle minskas med 26 procent och högsta möjliga pension utgå i stället för med 80 procent af arvodet och inqvarteringen med endast 67,9 procent deraf.

B) *Den del af ifrågavarande personal, som icke tillhör enskilda jernvägarnes pensionskassa.*

Beräkningen har omfattat 32 tjänstehafvare, födde år 1855 eller tidigare, och hvilka på grund af jernvägsstyrelsens förberörda beslut den 6 mars 1899 icke kunnat medgifvas inträde i statens jernvägars pensionsanstalter, samt ytterligare två tjänstehafvare, deraf den ene, född år 1858, väl enligt nämnda beslut förklarats berättigad ingå i sagda pensionsanstalter, men uppgifvit sig icke vara i stånd att erlägga de öfverårighets- och retroaktivavgifter, som för sådant inträde skulle af honom erläggas, och den andre, hvilken, född år 1857, icke deltagit i förenämnda petition om inträde i statens jernvägstrafiks pensionsanstalter, på förfrågan förklarar sig icke kunna deri ingå på grund af de höga afgifter, som för honom skulle ifrågakomma. I beräkningen har deremot icke medtagits en yngre tjänstehafvare af alle-

nast 25 års ålder, hvilken vägrat att begagna sig af den honom enligt styrelsens beslut medgifna rätt att utan erläggande af extra afgifter inträda i sagda pensionsanstalter.

I händelse endast ålderdoms- och invalidpensioner skulle för denna grupp af personalen ifrågakomma, har statens bidrag beräknats uppgå till 38,400 kronor; och under förutsättning, att icke några afgifter af personalen uttoges, har beräknats, att pension skulle utgå med i genomsnitt 64 procent af det pensionsbelopp, som skulle från statens jernvägstrafiks pensionsinrättning hafva erhållits, om vederbörande den 1 januari 1896 deri vunnit delaktighet och till pensionsinrättningen erlagt stadgade afgifter.

Då jernvägsstyrelsen derefter öfvergått till uttalande af sina åsikter rörande undersökningens resultat, har styrelsen anført, att, beträffande den första gruppen af ifrågavarande vestkustbanepersonal eller den del deraf, som tillhör enskilda jernvägarnes pensionskassa, utvisade en jämförelse mellan de tre olika förslag, som ifrågasatts för beredande åt denna personal af pension i likhet med den öfriga statsbanepersonalen, att genom antagande af det tredje förslaget (alternativ III) skulle vinnas större fördelar såväl för staten som för delegarne sjelfva.

Under det sålunda den tillökning i statsbidrag, som erfordrades enligt alternativ I och alternativ II, utgjorde 704,600 kronor eller det belopp, hvarmed det beräknade statsbidraget, 991,200 kronor öfverstege det till 286,600 kronor beräknade värdet af statens nuvarande bidrag till enskilda jernvägarnes pensionskassa, hade kostnaden enligt alternativ III beräknats uppgå till allenast 601,200 kronor eller öfver 100,000 kronor mindre än enligt förstnämnda två alternativ. Att tillskottet från statens sida enligt alternativ III alltså uppginge till vida mindre belopp än enligt de andra alternativen vore, såsom i den åberopade undersökningen framhållits, beroende derpå, att det belopp af 141,200 kronor, som enligt sistnämnda två alternativ skulle utbetalas af enskilda jernvägarnes pensionskassa, icke representerade hela värdet af den risk, hvarifrån denna kassa genom personalens utträde ur densamma skulle befrias. Ett gynsammare resultat skulle visserligen kunna vinnas genom att låta allenast de delegare i nämnda kassa, till hvilka densamma egde relativt små förpligtelser i förhållande till deras blifvande afgifter, utträda ur kassan, men denna möjlighet vore utesluten genom direktionens i skrivelser den 23 september 1897 och den 11 oktober 1900 afgifna förklaring, att sådant urval icke kunde af direktionen medgifvas, hvadan alltså för sådant fall någon återbetalning från kassan af erlagda afgifter icke skulle kunna påräknas.

Att alternativ III skulle komma att bättre tillgodose jemväl vederbörande delegares intressen, särskildt deras, som utgjorde den i tjensten äldre delen af ifrågavarande personal, torde framgå redan af den omständigheten, att enligt alternativ I och II tjenstetiden för vinnande af pensionsrätt beräknades i sin helhet taga sin början först med 1896 års ingång, medan enligt alternativ III detta beräkningssätt skulle ifrågakomma endast beträffande den föreslagna tilläggspensionen.

Styrelsen funne sig därför böra föreslå, att det tredje förslaget lades till grund för åtgärder från Riksdagens sida för beredande af förbättrad pensionsrätt åt ifrågavarande personal.

I fråga om sättet för beräkning af vederbörandes delegareafgifter ansåge sig styrelsen böra förorda, att dessa afgifter beräknades utgå icke efter ålder vid inträdet i statens jernvägars tjenst, utan i förhållande till ålder vid 1901 års början på den grund, att i senare fallet de särskilda retroaktiva afgifter, som skulle af delegarne under de första åren erläggas, komme att uppgå till mindre belopp och således lättare torde kunna utkrävas. Å delegarnes afgifter torde från den 1 januari 1901 böra beräknas ränta efter $4\frac{1}{2}$ procent, ungefärligen motsvarande statens jernvägstrafiks pensionsanstalters nuvarande medelränta.

För den händelse fyllnadspremierna och retroaktiva afgifterna helt eller delvis icke skulle kunna af personalen uttagas på sätt af styrelsen föreslagits, ville styrelsen, med hänvisning till hvad i den åberopade uträkningen derom framhållits, alternativt föreslå, att för hvarje särskildt fall vid fyllnads pensions tilldelande densamma minskades med ett belopp motsvarande det för tiden efter vederbörandes afskedstagande resp. fränfälle beräknade årliga värdet af de icke influtna afgifterna.

Hvad derefter anginge den del af ifrågavarande personal, som icke tillhörde enskilda jernvägarnes pensionskassa, funne sig styrelsen, med åberopande af hvad styrelsen i sitt förut omförmälda beslut den 6 mars 1899 derom yttrat, icke kunna tillstyrka, att delaktighet i statens jernvägstrafiks pensionsanstalter bereddes förenämnda till denna grupp hörande 32 tjenstehafvare, hvilka vid inträdet i statens jernvägars tjenst fyllt 40 år. Billighetshänsyn torde dock kräva, att åtgärder vidtoges för beredande genom statens försorg af något understöd vid afskedstagandet åt de till berörda ålderskategori hörande tjenstemän och betjente. Då emellertid med hänsyn till de för denna ålders kategori beräknade ojemförligt höga afgifterna icke torde kunna ifrågasättas, att dessa tjenstemän och betjente sjelfva skulle kunna bidra till sin pensionering, ansåge styrelsen uti nu ifrågavarande afseende böra föreslå,

att en hvar af dessa tjänstemän och betjente förklarades berättigad att vid afskedstagandet uppbära i pension ett årligt belopp, motsvarande skilnaden emellan, å ena sidan, det pensionsbelopp, han skulle hafva erhållit, om han den 1 januari 1896 vunnit delaktighet i statens jernvägstrafiks pensionsinrättning, och, å den andra, det för tiden efter afskedstagandet beräknade årliga värdet af de afgifter, han i händelse af sådan delaktighet skolat under tjänstetiden erlægga till pensionsinrättningen; och torde enahanda pensionsförmån, enligt styrelsens förmenande, böra tillerkännas förutnämnda två tjänstehafvare, hvilka på grund af de jembförelsevis höga retroaktiva afgifter, som för dem skulle ifrågakomma, förklarat sig icke kunna uppfylla de stadgade villkoren för vinnande af inträde i statens jernvägstrafiks pensionsinrättningar, hvaremot dylik pensionsrätt icke torde böra tillkomma den yngre tjänstehafvare, hvilken, enligt hvad förut nämnts, vägrat att begagna sig af honom tillerkänd rätt att utan erläggande af några som helst extra afgifter ingå i nämnda pensionsanstalter.

Beträffande slutligen ifrågasatt pension åt enka och barn efter tjänstehafvare, tillhörig denna grupp af ifrågavarande vestkustbanepersonal, hölle styrelsen före, att för hvarje särskildt fall borde pröfvas, huruvida vid tjänstehafvares frånfälle skäl kunde förefinnas att åt vederbörande bevilja dylik pension.

● Den beräknade kostnaden för beredande af pensioner resp. fyllnadspensioner åt ifrågavarande vestkustbanepersonal, på sätt af styrelsen sålunda föreslagits, uppginge för förstnämnda grupp till 601,200 kronor, och för tjänstehafvare, tillhörande sistnämnda grupp, till 38,400 kronor eller sålunda sammanlagdt till 639,600 kronor.

Lämpligare än att af detta belopp en fond bildades att förvaltas och förräntas måste dock, enligt styrelsens uppfattning, vara, att en hvar af de till ifrågavarande vestkustbanepersonal hörande tjänstemän och betjente förklarades berättigad att vid afskedstagandet af jernvägstrafikmedel erhålla pension resp. fyllnadspension enligt de grunder och de villkor, som af styrelsen föreslagits äfvensom att motsvarande förmån tillerkändes enka och barn efter de till denna personal hörande tjänstehafvare, som vore delegare i enskilda jernvägarnes pensionskassa.

Styrelsen har slutligen i omförmälda skrifvelse den 15 mars 1901, på grund af det anförda, i underdånighet hemställt, det Kongl. Maj:t täcktes uti proposition till Riksdagen göra framställning,

dels att en hvar af ifrågavarande till den s. k. vestkustbanan förut hörande, nu i statens jernvägars tjänst anstälde 434 tjänstemän och be-

tjente, hvilka äro delegare i enskilda jernvägarnes pensionskassa, äfvensom enka och barn efter dem måtte berättigas att vid vederbörandes afskedstagande, resp. frånfälle af trafikmedel erhålla *antingen* fyllnadspension till belopp, motsvarande skilnaden mellan den pension, som skulle från statens jernvägstrafiks pensionsinrättningar hafva erhållits, om vederbörande den 1 januari 1896 deri vunnit delaktighet, och den pension, som utgår från enskilda jernvägarnes pensionskassa, dock under vilkor, att till statens jernvägstrafiks kassa af vederbörande erlades från den 1 januari 1901 ej mindre pensionsavgifter, motsvarande skilnaden mellan, å ena sidan, på honom enligt de för statens jernvägstrafiks pensionsanstalter fastställda reglementen belöpande årsavgifter och uppflyttningsavgifter, de förra beräknade efter åldern den 1 januari 1901 och å andra sidan, på honom enligt fastställda grunder belöpande årsavgifter och uppflyttningsavgifter till enskilda jernvägarnes pensionskassa, än äfven vederbörliga retroaktivavgifter jemte ränta å samtliga dessa avgifter efter 4,5 procent från den 1 januari 1901, *eller ock*, derest dessa avgifter helt eller delvis icke erlades, sådan fyllnadspension med afdrag af det för tiden efter pensionens utgående beräknade årliga värdet af de icke influtna avgifterna;

dels att en hvar af förenämnda till vestkustbanan förut hörande, nu i statens jernvägars tjenst anställda 34 personer, hvilka icke tillhöra vare sig statens jernvägstrafiks pensionsinrättning eller enskilda jernvägarnes pensionskassa, måtte berättigas att vid afskedstagandet af trafikmedel i pension uppbära ett årligt belopp, motsvarande skilnaden mellan, å ena sidan, det pensionsbelopp, han skulle hafva erhållit, om han den 1 januari 1896 vunnit delaktighet i statens jernvägstrafiks pensionsinrättning, och, å den andra, det för tiden efter afskedstagandet beräknade årliga värdet af de avgifter, han i händelse af sådan delaktighet skolat under sin tjenstetid i statens jernvägars tjenst hafva erlagt till pensionsinrättningen;

dels ock att det måtte öfverlemnas till Kongl. Maj:ts afgörande i hvarje särskildt fall, huruvida och med hvilket belopp pension finge af trafikmedel utgå till enka och barn efter befattningshafvare, tillhörande sistnämnda grupp af ifrågavarande vestkustbanepersonal.

Uti sin senare skrifvelse i detta ärende af den 18 sistlidne februari har jernvägsstyrelsen redogjort för de ändringar i förslaget af den 15 mars 1901, som föranledas af bestämmelserna i det nya reglementet för enskilda jernvägarnes pensionskassa.

Med anledning af det i detta reglemente, på sätt förut omförmäls, intagna medgifvande för en hvar af de intresserade banförvaltningarna

att till åtnjutande af den nya rätten till pensionering anmäla antingen hela sin i kassan delaktiga personal eller ock den del af samma personal, som den 1 januari 1902 icke fyllt 30 år, har jernvägsstyrelsen erinrat att, vid det förhållande, att af statens i kassan delaktiga personal vid slutet af år 1901 endast 34 varit yngre än 30 år, en dylik anmälan från statens sida tydligen borde omfatta denna personal i dess helhet.

Vid anordnandet af den förut omförmälda utredningen rörande det nya reglementsförslagets inverkan på frågan om vestkustbanepersonalens pensionering, hade det synts jernvägsstyrelsen lämpligast, att denna utredning icke borde inskränkas endast till frågan om personalens delaktighet i de nya pensionsförmånerna för dess nuvarande delaktighetsbelopp i kassan, d. v. s. för arfvodet enbart. Då vederbörande enligt de nya bestämmelserna, så att säga, skulle erhålla förhållandevis större utbyte än tillföre af sitt delaktighetsbelopp i kassan, hade det för styrelsen legat nära till hands att låta undersöka, huruvida icke sagda delaktighetsbelopp kunde ökas och i följd deraf möjligen kostnaden för den förbättrade pensionering, man velat bereda personalen, minskas under hvad eljest kunde beräknas. Styrelsen hade med andra ord ansett sig böra taga i förnyadt öfvervägande, huruvida icke tillfälle borde beredas personalen att blifva delaktig i kassan jemväl för den del af aflöningen, som utgöres af inqvartering eller ersättning därför. Beträffande hvad förut i denna senare fråga förekommit, har styrelsen meddelat följande:

Sedan Kongl. Maj:t vid fastställande den 4 december 1896 af vissa ändringar i reglementet för enskilda jernvägarnes pensionskassa, deribland den att delaktighet i kassan för nye delegare kunde vinnas äfven för den till ett värde af 20 procent af lönen beräknade inqvarteringen, godkänt ett öfvergångsstadgande, enligt hvilket delegare, hvars delaktighet i kassan icke beräknats på grund af värdet af inqvarteringen, finge äfven för denna inträda i kassan mot erläggande af de retroaktivafgifter, kassans direktion bestämde, om anmälan härom till direktionen inkomme senast den 1 juli 1897, hade styrelsen ansett sig böra i skrifvelse till direktionen den 21 juni samma år anmäla den vid statsbanorna anställda, i kassan delaktiga personalen till delaktighet i kassan jemväl för värdet af den personalen tillkommande inqvartering, dock endast under förutsättning ej mindre att de på pröfning då beroende ansökningar om inträde i statens jernvägstrafiks pensionsinrättning, som af omförmälda personal blifvit hos styrelsen gjorda, icke bifölles, än äfven att staten med afseende å gäldandet af de retroaktivafgifter, hvilka kunde komma att bestämmas

för den utsträckta pensionsrättens åtnjutande, trädde emellan på sådant sätt, att vederbörande delegare funne med sin fördel förenligt att vidhålla den å hans vägnar sålunda reservationsvis gjorda anmälan. Till svar härå hade direktionen i skrifvelse den 22 juni 1897 meddelat att, enligt direktionens beslut, förenämnda personals rätt i omförmälda hänseende skulle anses bevarad genom den sålunda reservationsvis gjorda anmälan. Styrelsens anmälan och direktionens svar hade meddelats den i kassan delaktiga personalen, hvarjemte styrelsen gått i författning om uträkning efter direktionens anvisning af de retroaktivafgifter, som skulle erfordras för att delaktighet jemväl för inqvarteringsförmånen skulle kunna vinnas. Då styrelsens beslut att afslå de omförmälda ansökningarna om inträde i statens jernvägstrafiks pensionsinrättning i följd af de för pröfningen erforderliga uträkningarnas vidlyftighet icke kunnat fattas förr än den 6 mars 1899; då vidare från personalens sida gjorts gällande, att de retroaktivafgifter, som enligt den i sådant hänseende föranstaltade uträkningen skulle erfordras för vinnandet af delaktighet i den enskilda jernvägspensionskassan, vore för höga för att kunna af personalen gäldas, och då slutligen vid 1900 års riksdag förslag väckts om den ifrågavarande personalens eventuella inträde i statens jernvägstrafiks pensionsanstalter, hvilket förslag föranledde riksdagsskrifvelse i ämnet, hade frågan om beredande åt samma personal af delaktighet i den enskilda jernvägspensionskassan jemväl för inqvarteringen fått hvila; och hade den under dåvarande förhållanden icke heller ansetts böra till behandling upptagas, då styrelsen den 15 mars sistlidet år afgaf sitt utlåtande i anledning af ofvan omförmälda riksdagsskrifvelse. Styrelsen, som på förekommen anledning sökt och erhållit bekräftelse på att rätten att erhålla delaktighet jemväl för inqvarteringen fortfarande stode personalen öppen, hade emellertid, såsom nämnts, ansett sig böra nu återupptaga denna fråga.

Hvad då först anginge storleken af de retroaktivafgifter, som skulle erfordras för att bereda den ifrågavarande personalen delaktighet i den enskilda jernvägspensionskassan jemväl för inqvarteringen, så framginge af fil. licentiaten Ahlbergs omförmälda i november 1901 afgifna utlåtande med bilagor, att å sagda kassas direktions vägnar med skrifvelse den 13 november 1901 öfverlemnats en p. m., innehållande vissa i utlåtandet närmare angifna grunder, på hvilka uträkningen af dessa retroaktivafgifter skulle hvila; samt att Ahlberg med tillämpning af dessa grunder beräknat sagda afgifters belopp den 1 juli 1902 till 71,103 kronor 44 öre, i hvad statens anpart anginge, och till 70,467 kronor 1 öre, i hvad

delegarnes anpart anginge. I skrifvelse den 29 sistlidne januari hade direktionen jemväl förklarad sig finna Ahlbergs beräkning verkstald i enlighet med de grunder, som funnes angifna i nyssberörda skrifvelse af den 13 november 1901.

Den verkstalda utredningen gäfvu nu vid handen att, då de fordrade retroaktivafgifterna vore afsedda att så nära som möjligt motsvara värdet af de förpligtelser, kassan skulle åtaga sig genom att göra personalen i fråga delaktig jemväl för inqvarteringen, någon fördel, rent matematiskt sedt, icke skulle uppkomma genom att personalen på de angifna vilkoren erhöle sådan delaktighet, så vidt nemligen icke den utsträckta delaktigheten kombinerades med en öfvergång till de nya pensioneringsbestämmelserna.

Vidkommande derefter frågan om denna öfvergång, så framginge — anför jernvägsstyrelsen vidare — af den gjorda utredningen, att vid en dylik öfvergång, för det fall att delaktighet icke förvärfvades äfven för inqvarteringen, värdet af statens afgifter den 1 juli 1902 skulle blifva 353,000 kronor, värdet af delegarnes afgifter 321,000 kronor, värdet af pensionerna 1,421,000 kronor och värdet af kassans öfverstigande förpligtelser sålunda 747,000 kronor, eller 96,000 kronor mera än på grund af nu gällande reglementes bestämmelser kunde beräknas. Vunnes åter delaktighet i kassan äfven för inqvarteringen, skulle skilnaden mellan pensions- och premievärdena komma att ytterligare i någon mån stiga, nemligen till 755,000 kronor eller till 104,000 kronor mera än som med nuvarande bestämmelser kunde beräknas.

I förhållande till de efter gällande bestämmelser beräknade värdena skulle då värdet af statens afgifter ökas med 208,000 kronor eller till 495,000 kronor och värdet af delegarnes afgifter med 135,000 kronor eller till 456,000 kronor — således en ökning i sammanlagda värdet af afgifterna med 343,000 kronor — under det att pensionsvärdet åter skulle stiga med icke mindre än 447,000 kronor eller till 1,706,000 kronor.

Under sådana förhållanden tillstyrktes i utlåtandet på det kraftigaste att, för den händelse öfver hufvud taget något ekonomiskt bidrag skulle lemnas för bättre pensionering af den ifrågavarande vestkustbanepersonalen, dervid i första rummet måtte tagas hänsyn till förevarande anbud från enskilda jernvägarnes pensionskassas sida. Någon annan utväg att med så relativt ringa uppoffringar åstadkomma så väsentligt förökade

och i det hela så väl afpassade pensioner, som genom detta förslag, kunde i sjelfva verket icke tänkas.

Beträffande storleken af uppoffringen från statens sida, uttryckt i årliga afgiftsbelopp, hade redan i det föregående antydts, att tillämpningen af de nya pensioneringsbestämmelserna, utan att samtidigt delaktighet jemväl för inqvarteringen egde rum, skulle efter förhållandena år 1901 hafva betingat ett ökadt statsbidrag af omkring 7,000 kronor. För år 1901 hade nemligen statens afgifter till den enskilda jernvägspensionskassan uppgått till 20,217 kronor 4 öre, men skulle, enligt gjord beräkning, efter de nya bestämmelserna hafva utgjort 27,320 kronor. Derest delaktighet egt rum jemväl för inqvarteringen, hade afgiftsbeloppet åter uppskattats till 32,790 kronor.

Det belopp af omkring 12,600 kronor, som sålunda efter förhållandena år 1901 skulle angifva den erforderliga ökningen i statsbidrag till den enskilda jernvägspensionskassan under sist angifna förutsättning, hade beräknats ligga åtminstone mycket nära maximum för alla följande år.

I fråga om den inverkan, som den i enskilda jernvägspensionskassan delaktiga personalens inträde i samma kassa jemväl för inqvarteringen samt dess öfvergång i sammanhang dermed till de nya pensioneringsbestämmelserna, skulle komma att utöfva på den i styrelsens skrifvelse den 15 mars 1901 väckta frågan om beredande åt samma personal af fyllnadspensioner af trafikmedel, ville styrelsen, hvad till en början anginge enke- och pupillpensionerna, erinra, att dessa i statens jernvägstrafiks enke- och pupillkassa alltid utginge med 25 % af vederbörande aflöning, dervid inqvarteringen beräknades till allenast 15 % af arfvodet, medan de i enskilda jernvägarnes pensionskassa, der inqvarteringen beräknades till 20 % af arfvodet, skulle utgå med ett procenttal af aflöningen, som vexlade efter olika fall, men i regeln uppginge till eller öfverstege 25 %. Ehuru i den enskilda jernvägspensionskassan hädanefter hänsyn ej skulle komma att tagas till löneförhöjningar vid 50 år eller derefter, kunde personalen beträffande enke- och pupillpensioner anses hafva öfver hufvud taget fullt ut lika fördelaktigt ståldt för sig i sistnämnda pensionskassa som i statens. Endast i afseende å pension, som utginge till ett eller två moderlösa barn, blefve beloppet väsentligen lägre i den enskilda kassan, men denna olägenhet torde mera än uppvägas af de större fördelarne i andra fall. Ingen som helst fyllnadspension af trafikmedel torde därför under angifna förutsättningar behöfva ifrågakomma åt enkör och barn efter nu omhandlade personal. Vid sådant förhållande kunde

emellertid icke heller ifrågakomma att af personalen, under formen af fyllnadspremier till statsbanornas kassa, uttaga de öfverårighets- och inträdesavgifter, som skulle kräfts för inträde i statens jernvägstrafiks enke- och pupillkassa, helst avgifter af alldeles samma natur redan vore af personalen erlagda till den enskilda jernvägspensionskassan. Deremot borde naturligen månadsavgifterna till enkekassan tagas i betraktande vid beräkningen af fyllnadspremierna.

Hvad derefter anginge fyllnadspensionerna till delegarne sjelfva, så gifve den verkställda utredningen vid handen, att af ifrågavarande tjenstehafvare de, som nu äro 46 år gamla eller deröfver, skulle få fördelaktigare stäldt för sig i den enskilda kassan än i statens, hvadan någon fyllnad i pension alltså icke skulle för dem kunna ifrågakomma. Dessa, hvilka uppginge till ett antal af mellan 80 och 90, hade följaktligen helt och hållet uteslutits ur kalkylen. De öfriga af ifrågavarande tjenstehafvare vore i regeln pensionsmessiga i den enskilda kassan vid 60 års ålder — en eller annan högst några år derefter — och hade sålunda, med undantag för tågpersonalen, syntts kunna, så vida de icke blefve invalider, utan olägenhet qvarstå i tjenst fem år utöfver pensionsåldern och följaktligen komma i åtnjutande af 60 % pension i den enskilda kassan. Då ett sådant qvarstående — som visserligen något ökade värdet af statens avgifter till den enskilda kassan — skulle i betydlig mån minska statens utgifter för fyllnadspensioner, hade i kalkylen förutsatts, att samtliga nu ifrågavarande delegare, med undantag för tågpersonal, qvarstannade i tjenst fem år öfver pensionsåldern, så vida icke invaliditet inträdde.

Under dessa förutsättningar hade uppgjorts följande kalkyl:

	Kronor.
Värde den 1 juli 1902 af fyllnad i ålderdomspensioner	234,000: —
» » » » » » » » invaliditetspensioner	108,000: —
	<hr/>
	summa pensionsvärden 342,000: —
» » » » » » » » premier	121,000: —
	<hr/>
skilnad, representerande statens nödvändiga bidrag	221,000: —

Dervid vore att märka, att förestående premievärde, 121,000 kronor, afsåge *dels* värdet af personalens kommande tillskottsavgifter, beräk-

nade att för hvarje delegare utgå med ett procenttal af arfvodet med inqvartering, som motsvarade skilnaden af det procenttal, vederbörande skulle hafva erlagt, om han den 1 januari 1896 ingått i statens jernvägstrafiks pensionsanstalter, och det, som nu — och framdeles — af honom erlades till den enskilda kassan, *dels ock* värdet af de afgifter, som vederbörande under tiden från den 1 januari 1896 till den 1 juli 1902 sluppit att erlägga, på den grund att sådan fyllnadspremie för honom under denna tid icke utgått. Beträffande de retroaktivaavgifter, som i sistnämnda hänseende skulle utgå och hvilka beräknats i värde den 1 juli 1902 uppgå till 36,000 kronor, anmärktes i den sakkunniges utlåtande, att de kunde tänkas erlagda *antingen* på en gång eller åtminstone i ett fåtal poster under den närmaste tiden *eller ock* i form af under hela tjänstetiden utgående afgifter, i hvilket senare fall lämpligast syntes vara, att uträkning icke egde rum för hvarje särskild delegare, utan att en viss procent af aflöningen bestämdes, efter hvilken afgiften för tjänstehafvare af en viss ålder borde i framtiden utgå, och hade en uträkning rörande dessa procenttal bifogats utlåtandet, af hvilken uträkning framginge, att procenttalet skulle vexla från 1,4 % till 2,6 %.

I sin underdåniga hemställan den 15 mars 1901 hade styrelsen föreslagit att, för den händelse omförmälda tillskottsavgifter icke skulle kunna af en tjänstehafvare erläggas, han likväl skulle vara berättigad till fyllnadspension, hvilken emellertid skulle reduceras med hänsyn till de icke erlagda avgifterna. Ehuru strängt taget en beräkning af reduktionsprocenten borde för hvarje person ske vid hans afskedstagande med hänsyn endast till värdet af de afgifter, *han* icke erlagt, hade i utlåtandet anmärkts, att det ur flera synpunkter syntes vara lämpligt att hellre nu fastställa den procent af tillskottspensionen, som för tjänstehafvare af viss ålder borde utgå, så framt han icke erlade några fyllnadspremier. En beräkning i sådant hänseende hade ock uppgjorts och framginge deraf, att fyllnadspensionerna, så framt inga fyllnadspremier erlades, skulle komma att minskas med 30 à 50 procent och således allt efter olika åldrar reduceras till 70 à 50 % af sitt ursprungliga belopp.

Af den nu i ärendet förebragta utredningen framginge — anför jernvägsstyrelsen vidare — att sammanlagda värdet af de bidrag, som från staten skulle erfordras för utvidgning af vestkustbanepersonalens pensionsrätt i enskilda jernvägarnes pensionskassa och för beredande af fyllnadspensioner i enlighet med angifna grunder, skulle den 1 juli 1902 uppgå till 745,000 kronor, hvilket belopp med 458,000 kronor öfver-

stege värdet, 287,000 kronor, af statens nuvarande förpligtelser i fråga om pensionering af samma personal. Då värdet af det bidrag från statens sida, som skulle erfordras för förbättring af samma personals pensionsvilkor, för det fall att någon utsträckning af pensionsrätten i den enskilda jernvägspensionskassan icke skulle komma i fråga, enligt den uträkning, som legat till grund för styrelsens meranämnda framställning af den 15 mars sistlidna år, den 1 januari 1901 skulle belöpa sig till 601,200 kronor och från sagda dag till den 1 juli 1902 snarare torde hafva ökats än minskats, skulle alltså genom nu omhandlade sätt att öka pensionerna för ifrågavarande personal en besparing för staten uppstå, som kunde beräknas till ett värde af omkring 150,000 kronor. Vid sådant förhållande syntes styrelsen någon tvekan icke böra råda derom, att staten borde låta samma personal komma i åtnjutande af de nya pensionsförmånerna i enskilda jernvägspensionskassan och i sammanhang dermed vinna delaktighet deri jemväl för inqvarteringen. Särskildt torde få erinras att, för den händelse öfvergång till de nya pensioneringsbestämmelserna egde rum, betydelsen af vinnandet af delaktighet i enskilda jernvägarnes pensionskassa äfven för inqvarteringen blefve helt annan än under nuvarande reglementsbestämmelser. Visserligen blefve, såsom af de meddelade siffrorna framginge, ökningen af det matematiska värdet af fördelarne begränsad till 8,000 kronor, men det vore att märka, att genom sådan delaktighets vinnande betydande förenklingar uppstode beträffande de fyllnadspensioner, som vore nödvändiga för att den i enskilda jernvägarnes pensionskassa delaktiga personalen skulle komma i åtnjutande af fördelar, motsvarande dem, som vore förunnade den i statens jernvägars pensionsinrättningar delaktiga. Genom förvärfvande af delaktighet i förstnämnda kassa äfven för inqvarteringen vunnes nemligen, såsom ofvan antydts, dels att fyllnadspension ej behöfde beräknas för de till ett antal af inemot 90 uppgående tjenstehafvare, som innevarande år fyllt 46 år, dels ock, att alls ingen hänsyn behöfde tagas till fyllnadspensioner åt hela personalens efterlevande enkor och barn. Dertill komme, att det för de flesta af omförmälda inemot 90 tjenstehafvare, till hvilka fyllnadspension i enlighet med styrelsens skrifvelse den 15 mars 1901 alldeles icke eller åtminstone endast med belopp, understigande det mot inqvarteringen svarande pensionsbeloppet, kunde beräknas komma att utgå, måste blifva af afsevärd betydelse att erhålla förhöjning i pensionen från den enskilda jernvägspensionskassan.

Af skäl, som gjordes gällande i utlåtandet den 15 mars 1901, ansåge jernvägsstyrelsen fortfarande, att någon fond icke borde samlas för bestridande af fyllnadspensionerna, utan dessa utbetalas af trafikmedlen på sätt i nyssnämnda utlåtande föreslagits.

I 1901 års utlåtande hade ifrågasatts, att å de fyllnadsavgifter och retroaktivavgifter, hvilka skulle erläggas till statens jernvägstrafiks kassa från den 1 januari 1901, skulle för tiden från sagda dag beräknas ränta efter $4\frac{1}{2}$ %. Då tidpunkten, från hvilken motsvarande avgifter nu skulle erläggas, vore framflyttad till den 1 juli 1902, samt räntefrågan vid sådant förhållande icke längre hade samma betydelse, ansåge sig styrelsen, med afseende derå och för vinnande af större enkelhet, böra ifrågasätta, att jemväl för det fall, att ifrågavarande avgifter faktiskt icke skulle i statsbanornas kassa inflyta från den 1 juli 1902, beräkning af ränta å avgifterna dock icke skulle ega rum.

Enligt det förslag om beredande åt personalen af delaktighet i den enskilda jernvägspensionskassan jemväl för inqvarteringen, som nu framstälts, skulle personalen hafva att till denna kassa antingen den 1 juli 1902 såsom retroaktivavgifter inbetala ett till 70,467 kronor 1 öre beräknadt kapitalbelopp eller ock — om, såsom antagligt vore, kassan sådant medgäfvit — i stället under viss tid eller under hela sin återstående tjänstetid erlägga månatliga avgifter, motsvarande värdet af en dylik kapitalinbetalning. Då styrelsen befarade, att personalen, som ju förutsattes skola komma att erlägga särskilda fyllnadsavgifter till jernvägens kassa, icke skulle anse sig kunna komma ut med jemväl förstnämnda avgifter, hvilka ju i öfrigt skulle komma att betunga dem utöfver hvad som fallet vore med delegarne i statens jernvägstrafiks pensionsanstalter, och antagligt därför vore, att, om dylika avgifter affordrades personalen, den skulle vägra att erlägga sådana, och syftet med den nu föreslagna anordningen i följd deraf i afsevärd mån förfelas, ansåge sig styrelsen, med afseende jemväl å den mot personalen synnerligt välvilliga hållning, Riksdagen intagit i denna fråga, kunna ifrågasätta, att jemväl ofvan omförmälda, på personalens del fallande belopp af retroaktivavgifter, 70,467 kronor 1 öre, måtte få med statsmedel bestridas. Äfven med en sådan utgift skulle det nu förevarande förslaget ställa sig omkring 80,000 kronor fördelaktigare för staten än det, som framställdes i styrelsens skrifvelse den 15 mars 1901.

Styrelsen har slutligen anmält, att under frågans behandling antalet i statens tjänst anställda delegare i enskilda jernvägarnes pensionskassa genom afgang minskats med 2 från tidpunkten, då den utredning, som

legat till grund för förevarande framställning afgafs, och med icke mindre än 14 från tidpunkten, då den utredning afgafs, som låg till grund för styrelsens framställning af den 15 mars 1901. Antalet sådana delegare vore alltså för närvarande 420.

Jemväl antalet af sådana förut vid vestkustbanan anställda tjänstehafvare, hvilka icke vore delegare i någon pensionsinrättning, hade i öfrigt minskats och utgjorde för närvarande 34, deraf emellertid, af i utlåtandet den 15 mars 1901 angifna skäl, en icke skulle ifrågakomma till erhållande af någon pension.

På grund af hvad sålunda blifvit anfördt, har jernvägsstyrelsen, med återkallande af sin i merberörda utlåtande den 15 mars 1901 gjorda framställning i hvad anginge beredande af förbättrade pensionsförmåner åt de till vestkustbanan förut hörande, men i statens jernvägars tjänst numera anstälde tjänstehafvare, som vore delegare i nämnda pensionskassa, i underdånighet hemställt,

att Kongl. Maj:t täcktes bemyndiga styrelsen att anmäla sina ifrågavarande tjänstehafvare, att mot erläggande af föreskrifna afgifter komma i åtnjutande af den i det nya reglementet bestämda rätt till pensionering; samt

att Kongl. Maj:t täcktes föreslå Riksdagen *ej mindre* att på extra stat för år 1903 anvisa ett förslagsanslag af 141,500 kronor för beredande åt förenämnda tjänstehafvare af delaktighet jemväl för inqvarteringsförmånen i enskilda jernvägarnes pensionskassa, med rätt för Kongl. Maj:t att af tillgängliga medel låta förskottsvis utbetala det för ändamålet erforderliga beloppet redan under innevarande år, *än äfven* att medgifva, att en hvar af ifrågavarande tjänstehafvare, så framt beloppet af den pension, hvartill han vid sitt afskedstagande blefve från enskilda jernvägarnes pensionskassa berättigad, understege beloppet af den pension, han skulle erhållit, om han den 1 januari 1896 vunnit inträde i statens jernvägsstrafiks pensionsinrättning, finge vid afskedstagandet ur statens jernvägars tjänst af trafikmedel erhålla *antingen* fyllnadspension till belopp, motsvarande skilnaden mellan sagda båda pensionsbelopp, dock under vilkor att till statens jernvägsstrafiks kassa af honom erlades från den 1 juli 1902 *ej mindre* fyllnadsavgifter, motsvarande skilnaden mellan, å ena sidan, på honom enligt de för statens jernvägsstrafiks pensionsaustalter fastställda reglementen belöpande årsavgifter, beräknade efter åldern den 1 januari 1896, och, å andra sidan, på honom belöpande årsavgifter till enskilda jernvägarnes pensionskassa, *än äfven*, i form af retroaktivavgifter, motsva-

rande fyllnadsafgifter för tiden från den 1 januari 1896 till den 1 juli 1902, *eller ock*, derest dessa afgifter helt eller delvis icke erlades, sådan fyllnadspension med afdrag af det för tiden efter afskedstagandet beräknade årliga värdet af de icke influtna afgifterna.

I enlighet med uttalandena i Riksdagens ifrågavarande skrifvelse finner jag det vara uppenbart, att billighetsskäl tala för att åtgärder vidtagas för att bereda förbättrade pensionsförmåner åt den med vestkustbanans öfvertagande i statens tjänst öfvergångna personal. Man torde kunna lemna derhän, huruvida formellt rättsliga skäl kunna till personalens förmån åberopas eller icke, och i stället hufvudsakligen fasthålla, att ifrågavarande personal vid blifvande afgang ur statens jernvägars tjänst i allmänhet under en afsevärd tid varit statens tjenare. Då nu all vid statens jernvägar förekommande pensionering af tjenstehafvare är stäld i förhållande till tjenstetidens längd och kan — frånsedt fall af invaliditet och i tjensten ådragen sjuklighet — taga sin början, om ock med betydligt reducerade belopp, redan efter 10 års tjenstetid, synes all billighet fordra, att den ifrågavarande personalen blifver tillförsäkrad att komma i åtnjutande af så stora pensionsförmåner, som enligt gällande bestämmelser svara emot personalens verkliga tjenstgöringstid i statens tjänst, d. v. s. från och med den 1 januari 1896. Man måste ock härvid taga i betraktande att, på sätt af den föregående utredningen framgår, en afsevärd del af ifrågavarande personal af väsentligen annan hänsyn än denna personals eget bästa vägrats inträde i statens jernvägars pensionsanstalter.

Jernvägsstyrelsens förslag i ärendet äro ock grundade på den utgångspunkten, att man skall tillse, att hvarje tjenstehafvare bekommer så stora pensionsförmåner, som han skulle hafva erhållit, om han den 1 januari 1896 vunnit inträde i statens jernvägars pensionsanstalter. För de tjenstehafvare, som äro födda år 1855 eller derefter, blifva på detta sätt beräknade pensionsförmåner likställda med dem, som tillkomma öfriga vid vanlig lefnadsålder direkt i statens jernvägars tjänst inträdde tjenstehafvare. Ifrågavarande år 1855 eller senare födda tjenstehafvare kunna nemligen tänkas i statens jernvägars tjänst uppnå det antal af 30 tjensteår, som erfordras för erhållande af full pension, 80 procent af medelaflöningen under de sista 5 åren före afgang. För dem, som äro födda tidigare än år 1855, ställer sig frågan om pensionens belopp sämre. De kunna icke i allmänhet antagas vara i stånd att tjena så lång tid efter inträdet i statens tjänst år 1896, att de kunna uppnå den fulla pensionen, utan lära blifva nödsakade att åtnöjas med lägre pension efter de procent-

tal, som äro bestämda för afgang efter kortare tids tjänstgöring än 30 år. I fråga om pensionens belopp blifva dessa tjenstehafvare alltså i större eller mindre mån lidande, då man jemför deras absoluta tjenstetid vid samma jernväg, först hos enskild förvaltning och sedan hos staten, med tjenstetiden för dem, hvilka hela sin arbetstid varit i statens jernvägars tjenst. Från personalens sida måste detta nog kännas som en obillighet. Tjenstehafvarne hafva vid sin afgang en längre tid — stundom inemot 30 år — varit statstjenare; de hafva egnat all sin arbetstid åt en jernväg, som vid deras afgang länge tillhört staten, och de hafva nedlagt hela sitt arbete på denna banas skötsel och förkofran, oberoende af hänsynen till hvem som under de olika arbetsåren varit banans egare. En sådan tanke synes ock hafva legat till grund för motionärernas omförmälda framställning, då de alternativt yrkat, att den med vestkustbanan öfvertagna personalen skulle förklaras berättigad åtnjuta pension i likhet med statens öfriga jernvägstjenstemän och betjente. Men då Riksdagen i skrifvelsen den 14 maj 1900, under framhållande att omförmälda personal icke hade rättsligt anspråk på att komma i åtnjutande af samma pensionsförmåner, som tillkomma öfriga vid statens jernvägar anstälde tjenstemän och betjente, förmålt sig anse att vid bestämmandet af pensioner till denna personal hänsyn borde tagas, bland annat, till tiden för densammas inträde i statens tjenst, torde i allmänhet denna tid, den 1 januari 1896, böra blifva bestämmande för pensionernas storlek på sätt nyss angifvits. Att i vissa fall en något högre pension kan för dem, som länge varit delegare i enskilda jernvägarnes pensionskassa, böra ifrågakomma, skall i det följande närmare omförmälas.

Då tjenstehafvare vid statens jernvägar hafva att genom afgifter i förhållande till löneförmåner och ålder vid inträdet i tjenst bidra till såväl sin egen pensionering som ock understöd åt enkor och barn, har det ock varit nödigt utreda, hvilka afgifter den med vestkustbanan öfvertagna personalen skall hafva att erlägga för att komma i åtnjutande af de pensionsförmåner, som kunna komma att tillförsäkras densamma. Denna fråga sammanhänger på det närmaste med frågan om det sätt, på hvilket utväg bör beredas för åstadkommandet af pensionerna. Grundtanken för afgifternas beräkning är emellertid helt naturligt den, att ifrågavarande personal bör i det hela komma att erlägga afgifter så nära som möjligt lika med dem, som skulle hafva erlagts, derest denna personal den 1 januari 1896 vunnit inträde i statens jernvägars pensionsanstalter.

Jernvägsstyrelsen har i skrifvelsen den 15 mars 1901 med stöd af

de gjorda utredningarna för beredande af pensionsförbättring åt de tjenstehafvare, hvilka äro delegare i enskilda jernvägarnes pensionskassa, uppstält tre alternativ, nemligen:

alternativ I: personalen utträder ur enskilda jernvägarnes pensionskassa och bildar en särskild kassa, ur hvilken utbetalas pensioner vid afgång ur tjensten, resp. åt enka och barn efter mannens död, under samma förutsättningar och efter samma grunder som i statens jernvägars pensionsanstalter;

alternativ II: personalen utträder ur enskilda jernvägarnes pensionskassa och inträder i statens jernvägstrafiks pensionsanstalter på samma villkor, som i alternativ I förutsättes;

alternativ III: personalen bibehåller delaktighet i enskilda jernvägarnes pensionskassa under förutvarande förhållanden, men erhåller för sig samt enkor och barn rätt till fyllnadspension, afsedd att utgå med så stort belopp, att detsamma jemte den pension, som erhålles från enskilda jernvägarnes pensionskassa, motsvarar den pension, som under de i alternativet II gjorda förutsättningarne skulle hafva tillkommit vederbörande, under vilkor att statens jernvägstrafik godtgöres skilnaden mellan värdet af de afgifter, som från och med år 1896 skulle hafva erlagts för delaktighet i statens jernvägstrafiks pensionsanstalter, och af de afgifter, som under samma tid af delegarne erlagts till enskilda jernvägarnes pensionskassa.

Jernvägsstyrelsen har i sin skrifvelse den 15 mars 1901 påvisat, att vid alternativen I och II den kapitaliserade ökade kostnaden för statens jernvägar skulle i hvartera fallet uppgå till 704,600 kronor, under det att vid alternativet III den kapitaliserade ökade kostnaden skulle begränsas till 601,200 kronor. Alternativet III skulle alltså ställa sig omkring 100,000 kronor billigare för statsverket än alternativen I och II, beroende hufvudsakligen derpå, att det belopp af 141,200 kronor, som enligt de båda sistnämnda alternativen skulle utbetalas af enskilda jernvägarnes pensionskassa, icke representerar hela värdet af den risk, hvarifrån denna kassa genom personalens utträde ur densamma skulle befrias. Alternativet III skulle jemväl bättre än de andra tillgodose personalens intresse, särskildt de äldres, emedan enligt alternativen I och II tjenstetiden för vinnande af pensionsrätt beräknas i sin helhet taga sin början först med 1896 års ingång, under det att enligt alternativ III detta beräkningssätt skulle ifrågakomma endast beträffande den föreslagna fyllnadspensionen.

Den minskning i staturgiftens kapitaliserade värde med omkring 100,000 kronor, som skulle vinnas genom att följa alternativet III, skulle, på sätt jernvägsstyrelsen framhållit i sin skrifvelse den 18 februari 1902, blifva ännu betydligare, om man begagnade sig af den genom reglements-förändringen inom enskilda jernvägarnes pensionskassa beredda utvägen att vinna ökade pensionsförmåner åt personalen. Genom en sådan anordning skulle det kapitaliserade beloppet af statens ökade utgifter blifva 458,000 kronor i stället för förut enligt alternativ III i 1901 års skrifvelse beräknade 601,200 kronor och således en ytterligare minskning i utgifter vinnas med omkring 150,000 kronor. Vid jemförelse med den beräknade ökade kostnaden enligt alternativ I och II, 704,600 kronor, skulle således kunna beräknas en minskning i utgifter för det allmänna af omkring 250,000 kronor.

På sätt jernvägsstyrelsen framhållit, minskas åter denna besparing med omkring 70,000 kronor, derest jernvägsstyrelsen erhåller det begärda bemyndigandet att erlægga äfven de reglements enligt på personalen belöpande retroaktivafgifter, som erfordras för vinnande af delaktighet i enskilda jernvägarnes pensionskassa jemväl för inqvarteringen. Den ökade utgiften i det hela skulle då blifva omkring 180,000 kronor mindre enligt alternativet III, än om alternativ I eller II följdes.

Förslaget derom, att jernvägsstyrelsen skulle bemyndigas anmäla den i enskilda jernvägarnes pensionskassa delaktiga personalen till inträde jemväl för inqvarteringen, har icke någon direkt ekonomisk betydelse. Det är genom den sakkunniga utredningen ådagalagdt, att man får till fullo betala de förmåner, som derigenom beredas. Det är emellertid åtskilliga fördelar, som stå att vinna genom en sådan anordning, närmast den fördelen, att alla fyllnadspensioner till enkor och barn blifva obefröjliga. Likaså bortfalla fyllnadspensioner till 80 å 90 af de äldre delagarne, hvilka i den enskilda kassan få något bättre egna pensioner, än de med inträde den 1 januari 1896 skulle hafva kunnat erhålla från statens jernvägars pensionsinrättning. Det skulle ju kunna synas öfverflödigt, att staten vid sådant förhållande ginge med på att betala för inträde jemväl för inqvarteringen och dertill enligt jernvägsstyrelsens förslag erlade de egentligen på personalen ankommande retroaktivafgifterna för detta inträde. Men jernvägsstyrelsen har med rätta betonat, att det är mycket önskvärdt, att denna äldre personal må komma i åtnjutande af något bättre pensioner, än enligt den antagna beräkningsgrunden efter tjensteår från och med den 1 januari 1896 kunde blifva fallet. Vinner jernvägsstyrelsens

förslag bifall, blifver det möjligt att vid lämplig ålder låta dessa tjenstehafvare draga sig tillbaka med en rimlig pension, hvilken dock aldrig kan bestiga sig till mer än omkring tre fjerdedelar af hvad deras likar inom statens jernvägars pensionsinrättning erhålla. Erlägger icke staten hela retroaktivafgiften för inqvarteringens medräknande, är fara att tjenstehafvarne finna sig icke kunna bära denna ytterligare tunga och att således planen till denna förbättring går om intet. Genom dessa retroaktivafgifter skulle ock ifrågavarande tjenstehafvare betungas i en grad, som icke har någon motsvarighet för delegarne i statens jernvägars pensionsinrättning.

Vid dessa förhållanden synes lämpligast vara, att staten låter den från vestkustbanan öfvertagna, i enskilda jernvägarnes pensionskassa delaktiga personalen inträda i kassan jemväl för inqvarteringen och att staten gäldar retroaktivafgifterna härför, icke blott dem, som åligga staten såsom i kassan intresserad banförvaltning, utan äfven dem, som ankomma på personalen sjelf, tillsammans omkring 141,500 kronor. Angående anmälan härom och om tillträde till det nya reglementets bestämmelser i det hela lärer Kongl. Maj:t vilja besluta, sedan från Riksdagen svar ingått på Kongl. Maj:ts framställning i detta ärende.

Vid jemförelse mellan detaljerna i jernvägsstyrelsens hufvudförslag i skrifvelsen den 15 mars 1901 och ändringsförslaget den 18 februari 1902 angående den i enskilda jernvägarnes kassa delaktiga personalen, synes att i det förra årsafgifterna enligt bestämmelserna för statens jernvägars pensionsanstalter beräknats efter åldern den 1 januari 1901, men i det senare efter åldern den 1 januari 1896. Detta har, enligt hvad jag inhemtat, sin grund deri, att det ju ligger närmast till hands att räkna direkt efter åldern vid den tidpunkt, den 1 januari 1896, då personalen skulle anses hafva inträdt i statens jernvägars pensionsinrättning, men att detta stötte på svårigheter i hufvudförslaget, då man ännu hade att räkna med de höga retroaktivafgifterna till enkekassan och då det stälde sig fördelaktigare att låta de något högre årsafgifterna vid en senare inträdesdag neutralisera en minskning i retroaktivafgifter. Då man enligt ändringsförslaget icke vidare har att räkna med retroaktivafgifter till enkekassan, har man kunnat använda den naturligaste åldersberäkningen eller från den 1 januari 1896.

I ändringsförslaget har hänsyn icke tagits till de i hufvudförslaget omförmälda uppflyttningsafgifterna. På sätt framgår af licentiaten Ahlbergs senare utlåtande, beror detta derpå, att enligt det nya reglementet

för enskilda jernvägarne pensionskassa uppflyttningsavgifterna blifvit höjda, så att i de flesta fall värdet af dessa avgifter till den enskilda kassan hädanefter blir större än värdet af motsvarande avgifter till statens jernvägars pensionsanstalter.

Uti ändringsförslaget har vidare icke ifrågasatts någon beräkning af ränta å personalens fyllnadsavgifter till statens jernvägar. Denna ändring synes välgrundad, i betraktande deraf att förslaget af den 15 mars 1901 hänförde sig till en då redan förfluten begynnelsestid för avgifternas beräknade erläggande, den 1 januari 1901, medan i förslaget af den 18 februari 1902 utsatts en kommande begynnelsedag, nemligen den 1 juli 1902. Gifvet är att härmed icke afsetts att borttaga beräkningen af ränta i de kalkyler, som komma till användning för det fall, att en tjenstehafvare underlåter att betala sina fyllnadsavgifter, och således stadgandet om afdrag å blifvande fyllnadspension af värdet å icke erlagda fyllnadsavgifter skall komma till tillämpning.

Hvad derefter angår de tjenstehafvare vid vestkustbanan, hvilka icke äro delegare i någon pensionsanstalt, innebär förslaget af den 18 februari 1902 icke någon ändring i förslaget af den 15 mars 1901. Jag har intet att erinra mot sistnämnda förslag, hvilket innebär, att en hvar af desse, numera till ett antal af 33 uppgående tjenstehafvare skola berättigas uppbära pension till det belopp, han skulle hafva erhållit, om han den 1 januari 1896 inträdt i statens jernvägars pensionsinrättning, efter afdrag af värdet af de avgifter, han skulle haft att erlagga till samma inrättning. För de äldre bland desse tjenstehafvare — den äldste bland dem är född år 1831 — blifva dessa pensioner synnerligen små. Antaget att denne tjensteman kan qvarstå i tjenst till 75 års ålder år 1906, skulle han då kunna beräknas komma i åtnjutande af pension till belopp af 20 procent å medelaflöningen de sista 5 åren, å hvilken pension dock skall afgå omkring en tredjedel, motsvarande värdet af de oguldna avgifterna. I mån af lägre lefnadsålder för de ifrågavarande tjenstehafvarne blifva ju dessa pensioner bättre, men nå i allt fall för de flesta icke särdeles högt på procentskalan för pensionsbeloppen enligt bestämmelserna för pensionsinrättningen. Då man besinnar, att dessa tjenstehafvare icke någonsin erlagt avgifter till pensionsanstalt, läser man dock icke kunna gå längre till deras förmån, än jernvägsstyrelsen föreslagit.

Med hänsyn till de stora avgifter, motsvarande retroaktivavgifterna till enkekassan, som skulle hafva fordrats för att tillförsäkra desse tjenste-

hafvare rätt till pension för enkor och barn, har jernvägsstyrelsen ansett lämpligast vara, att det skulle ankomma på Kongl. Maj:t att för hvarje särskildt förekommande fall pröfva, huruvida och med hvilket belopp pension må till enka och barn efter tjenstehafvare af nu ifrågavarande grupp af trafikmedlen utgå.

Ehuru det skulle medföra någon lättnad vid ärendenas handläggning, om bifall kunde vinnas till ett förslag i den af jernvägsstyrelsen antydda riktning, tror jag likväl att, då några allmänna grunder för denna pensionering svårigen kunna på förhand bestämmas, riktigast är att tillfälle lemnas Riksdagen att deltaga i afgörandet af hvarje särskild uppkommande fråga om pensionering af nu ifrågavarande enkor och barn, hvadan någon framställning till Riksdagen i denna del af ärendet icke torde böra göras i detta sammanhang.»

På grund af hvad i detta ärende sålunda förekommit får utskottet hemställa,

att Kongl. Maj:t:s förevarande framställning må af Riksdagen bifallas.

Stockholm den 6 maj 1902.

På statsutskottets vägnar:

CHR. LUNDEBERG.